

Adolf Küpfer

HET BOEK ESTER

Uit het Duits vertaald

Revisie 2007

[Oude Sporen](#)

INHOUD

Inleiding.....	3
Koning Ahasveros.....	7
Koningin Wasti.....	10
Mordekai en Ester.....	14
Haman	21
De grote verdrukking en het gelovig overblijfsel.....	27
Esters moeilijke gang.....	33
Mordekai's verhoging en Hamans val	35
Het grote keerpunt	42
De heerschappij van de Messias.....	52

INLEIDING

Dit boek van de Bijbel is een bijna vergeten, weinig gelezen boek, omdat men niet goed weet wat de betekenis daarvan is. Ook de grote reformator Dr. Martin Luther heeft het niet begrepen en zei dat het te 'Joods' was en dat er te veel Joodse onhebbelijkheden in stonden, zodat hij dit boek liever niet bij de bijbelboeken gezien had. Maar de eerbied voor de geïnspireerde tekst gaf hem toch aanleiding het in de rij der bijbelboeken te handhaven. De tijd om dit boek te verstaan was toen nog niet aangebroken. Het is evenals het boek Daniël een boek dat voor de "tijd van het einde" bestemd is en daarom tot die tijd een gesloten boek is gebleven. Nu is echter de tijd gekomen dat de Heilige Geest dit nader verklaart. Zonder het boek Ester zou een parel van grote waarde in de ketting van de bijbelboeken gemist worden. Voor hem die de betekenis en de schoonheid van dit boek begrijpt, zal de studie daarvan een bijzondere zegen inhouden.

De oorzaak van het miskennen van het boek Ester ligt speciaal hierin dat de naam van God er geen enkele keer in voorkomt. Ook worden geen teksten uit andere boeken van de Heilige Schrift aangehaald. Wij vinden geen bijbels getuigenis, noch iets over de wet of religie, en niet eens een gebed. De naam Israël ontbreekt ook, maar daartegenover staat dat er grote nadruk wordt gelegd op het Joodse nationalisme. Al met al lijkt dit boek helemaal niet op de andere boeken van de Bijbel. De oorzaak van dit opvallende verschil ligt daarin, dat deze Joden die – in tegenstelling tot hen die onder Kores naar Jeruzalem waren teruggekeerd – in gevangenschap in Mesopotamië onder de heidenen zijn gebleven, zowel uiterlijk als blijkbaar ook innerlijk van hun land en van het heiligdom van God en van zijn dienst geheel losgeraakt waren. Zij zijn Lo-Ammi, dat is "*Niet-mijn-volk*" (Hos. 1). God kan Zich niet openlijk bij dit volk aansluiten, zoals het geschreven werd door

de profeten Zacharia en Maleachi: *"Bekeert u tot Mij, dan zal Ik tot u wederkeren"* (Zach. 1:3). Want zolang het volk zich niet omkeert, is het voor God niet mogelijk dit Zelf wèl te doen; maar de donkere, zware tijd moet bewerken dat zijn verdwaald volk Hem weer terugvindt.

Toch werkt Gods hand verborgen en op de achtergrond door voor de zijnen, zonder dat het naar buiten toe te zien is. Pas als het gestelde doel zichtbaar is, wordt Gods leiding bekend. Dat vinden wij vaker in het Woord van God, bij donkere tijden waarin God zweeg, dat zijn leiding vaak alleen in kleine omstandigheden merkbaar was, bijvoorbeeld in de opleiding van Mozes als leider van het volk en bij het komen van de Zoon van God in deze wereld. Juist dit laat het boek Ester op bijzondere wijze zien, doordat door de eenvoudige woorden "na deze gebeurtenissen" een keten van evenementen samengevoegd wordt waarin duidelijk Gods hand te erkennen is, die alles wat er gebeurt leidt naar het door Hem gestelde doel. Stap voor stap, van hoofdstuk tot hoofdstuk ontvouwt zich een wonderlijke geschiedenis, die in haar symbolische betekenis tot openbaring van goddelijke heerlijkheid met zijn volk leidt.

De Joden zelf begrijpen dit boek nu nog niet. Zij beschouwen het als minder heilig dan de overige boeken, omdat Gods naam niet daarin voorkomt. Hoewel, in de tijd van het Purimfeest dat tot herinnering aan de bevrijding in het boek Ester ingesteld werd – wordt dit boek aandachtig gelezen. Zij merken niet op dat dit boek, in symbolische spraak, hun toestand van nu onder de volken duidelijk maakt en ook het uiteindelijk handelend optreden van God voor hen, dat hun zal verschaffen wat zij vandaag nodig hebben en waarnaar de gelovige Jood zo vol verlangen uitziet. God zal de uiteindelijke en ware oplossing van hun zaak, het 'Jodenvraagstuk' vinden. Nóg zijn hun ogen hiervoor gesloten, nóg steeds ligt op hun harten de bedekking van Mozes, zodat zij Gods stem niet horen en de heerlijkheid Gods in de Schriften niet erkennen – zolang zij de hardheid van hun hart tegen God en zijn Messias niet

inzien (Rom. 10). De sleutel daartoe is nu eenmaal de Messias Jezus Christus, die zij nog niet erkennen en daarom tasten zij omtrent zijn Persoon nog in het duister. Pas als zijn tijd gekomen zal zijn, zal ook de door hen zo begeerde gelukkige tijd van het Messiaanse rijk aanvangen.

Als historische vertelling belicht Ester een gedeelte uit de geschiedenis van de koning die in de wereldgeschiedenis bekend staat onder de naam Xerxes I, die regeerde van 485–465 vóór Christus en wel tussen Darius I, Hysdaspes en Artachsasta. Wat de tijd betreft is zij te plaatsen tussen de hoofdstukken 6 en 7 van het boek Ezra. Alle bijzonderheden zijn, hoe merkwaardig zij ook schijnen, door archeologen, die ook de burcht Susan aan het daglicht gebracht hebben, volkomen bevestigd. De gebeurtenissen van wereldomvattende betekenis, die een enigszins ander beeld van deze koning weergeven, worden in het boek Ester niet aangehaald; die worden in Gods Woord verhaald zover zij meewerken in de geschiedenis van Gods wegen, zoals bijvoorbeeld de volkstelling van keizer Augustus bij de geboorte van Jezus Christus; al het overige is naar Gods maatstaf volkomen zonder waarde. Bijna geen boek van de Bijbel heeft, zoals Ester, door zijn opmerkelijke karakter, zoveel reden gegeven tot aanvallen van ongelovige critici. Maar ook hier hebben de stenen zó luid de geschiedenis als waarheid en feit verkondigd, zoals immers de Here Jezus voorspeld had, dat de tegenstanders volledig verstommen moesten.

Waarlijk, de van God gewilde symbolische betekenis van de geschiedenis van Ester te lezen en te verklaren is alleen mogelijk onder de leiding van de Heilige Geest. Alleen Hij is in staat de verborgen gedachten van God te openbaren en uit te leggen. Door zijn aanwijzingen geleid vinden we in de eerste plaats de uitbeelding van de heerlijkheid van God, de Almachtige (in de persoon van Ahasveros); en later de strijd tussen de Zoon van God, Jezus Christus (Mordekai) en de aartsvijand Satan (Haman). Deze strijd gaat om het uitverkoren volk Israël en de heerschappij over de aarde. Deze strijd is

weliswaar al begonnen bij het begin van de schepping en zij heeft zich voortgezet door de hele geschiedenis der mensheid heen. Het boek Ester beschrijft daarvan de grote eindfase, de Grote Verdrukking van Jakob en de definitieve bevrijding en ten slotte het rijk van de Messias Jezus Christus. De toestand van het volk der Joden zoals deze in het boek beschreven is, is dus een nauwkeurig voorbeeld van de staat waarin zich de Joden tegenwoordig bevinden en van de gebeurtenissen die zich voor onze ogen afspelen. De bespreking van het boek zal ons nadere bijzonderheden daarvan laten zien.

KONING AHASVEROS

Ahasveros is de Perzische naam voor de in het Grieks geheten Xerxes I, de in de wereldgeschiedenis bekende koning van Perzië. In Daniël 11:2 wordt van hem bericht: *"Zie, nog drie koningen (na Kores) zullen in Perzië opstaan en de vierde zal grotere rijkdom bezitten dan alle anderen en als hij sterk geworden is door zijn rijkdom zal hij alles in beweging brengen tegen het koninkrijk van Griekenland."* Juist dit wordt nu hier in het eerste hoofdstuk van het boek Ester nader uiteengezet. Het derde jaar van zijn regering was dat waarin tot de onsuccesvolle veldtocht tegen Griekenland besloten werd. Vooral met het oog daarop nodigde Ahasveros al zijn rijksgroten, vorsten, gouverneurs van de 127 provincies, de legerleiders enz. uit hem te bezoeken. En met het oog daarop stelde hij zijn buitengewone rijkdom en glans ten toon om hen voor zijn krijgsplannen te winnen. Daarom duurde dat feest zo lang (een half jaar). En de zeven dagen feest voor het hele volk van Susan zal wel het antwoord van de koning geweest zijn op de verkregen toestemming tot oorlogvoering. De weergegeven bijzonderheden mogen merkwaardig schijnen, maar zij stemmen volkomen overeen met de Perzische gewoonten en opvattingen van die tijd.

Wat betreft het persoonlijk karakter van Xerxes laat de wereldgeschiedenis hem zien als een echte oosterse despoot. Dit schemert ook in enkele trekken in het boek Ester door, bijvoorbeeld in zijn plotselinge toorn en zijn onbestendigheid, die hem tot speelbal van zijn gunstelingen maakt en hen dan naar hun wil onbedachtzaam toestemming verleent tot het afslachten van talrijke mensen. Maar in zijn betekenis als symbolische figuur heeft dit karakter geen invloed. Hij is in de hierboven gemelde eigenschappen een beeld (afschaduwing) van God, de Almachtige Zelf. Ahasveros betekent: "Vorst van de erfenis, die majesteit heeft" of ook "vorst der vorsten". Dit

past goed bij zijn geweldige rijk, dat niet minder dan 127 provincies – zeven meer nog dan die van zijn vader – omvatte, van Indië tot Ethiopië reikend. Daar Indië als het heerlijkste land der aarde geldt en Ethiopië "branden" betekent, hebben wij in dit rijk een zwakke afbeelding van God de almachtige Heer van het heelal, zowel van de hemel als van de aarde, aan wie alle schepselen in de hemel en op de aarde, maar ook die van het dodenrijk, onderworpen zijn.

Gedurende het Perzische wereldrijk – het tweede van de profetie – betekende de heerschappij van de koning niet alleen de uitoefening van macht, geweld en willekeur, maar ook was hij de "vader van het volk". Dat volk was de koning niet alleen absolute gehoorzaamheid verschuldigd, maar het ontving ook alles wat voor een gelukkig leven nodig was uit zijn hand. Dit blijkt ook uit het boek Ester. De symbolische heerlijke materialen zoals goud, zilver, wit marmer, purper enz. die de koninklijke heerlijkheid tot uitdrukking brengen, kennen wij immers ook als symbolen van goddelijke heerlijkheden. Wat wij in deze eerste verzen over de koning lezen, is in wezen de openbaring van zijn heerlijkheid, van zijn rijkdom, van de kostbare pracht van zijn majesteit, zijn vrijgevigheid en in dit bijzondere geval ook van zijn politieke plannen. Dit alles kon immers alleen gezien en vernomen worden indien de koning dit alles zelf openbaarde. Ook dit is een schaduwbeeld van God, zoals Hij ons dat uit zijn Woord laat openbaren. Wij kunnen toch ook van Hem, zijn heerlijkheid, zijn wezen, zijn heiligheid, zijn oordeel over de zonde, zijn besluiten en plannen met ons (wat immers ver boven ons denkvermogen ligt) alleen kennis verkrijgen als God ons dit alles Zelf openbaart en ook door zijn Heilige Geest uitlegt (vgl. 1 Kor. 2).

Deze feesten van de koning en zijn grenzeloze vrijgevigheid komen overeen met de genade en goedheid van God, die alle mensen rijkelijk verzorgt, zowel goeden als bozen, en ook met zijn wil en doel om Zich met zijn gelukkig schepsel samen te kunnen verheugen. Ook in het verdere verloop van het boek vertonen zich trekken van Ahasveros, die naar God de

Allerhoogste, wijzen. Hij gebiedt soeverein over leven en dood, over enkelingen, alsook over gehele volken (hst. 1:19; 3:10; 8:8 en 9:16). Zijn beschikkingen dulden geen herroeping (hst. 8:8). Wanneer hij op zijn troon zit, mag niemand ongeroepen tot hem komen (hst. 4:11; Ezech. 33:20). Alleen hij kan genade laten gelden, zelfs nog ten opzichte van de zo onherroepelijke wet van Meden en Perzen. En de weigering van de koningin om aan het verzoek van de koning te voldoen, is een misdaad tegen de staat, die veroordeling als gevolg heeft, zoals iedere zonde, klein of groot, de zondaar volledig scheidt van God en de levensgemeenschap met God onmogelijk maakt. Dit alles stempelt koning Ahasveros in deze geschiedenis tot een symbool van God Zelf, zij het ook binnen bepaalde grenzen.

KONINGIN WASTI

Als hoogtepunt van het gehele feest wilde Ahasveros op de laatste dag nog zijn koningin aan de machthebbers van zijn volk en aan het volk zelf voorstellen. Dit was iets heel bijzonders, want het is bekend dat in het oosten het zien van vrouwen aan vreemde mannen verboden wordt. Zij moest in haar buitengewone schoonheid, gekleed met alle schatten van koninklijke sieraden en de kroon met edelstenen dragend, tevens het hoogtepunt van de heerlijkheid van de koning openbaren. Om deze indruk een feestelijk tintje te geven en de spanning bij de mensen erin te houden, liet hij haar niet op de gebruikelijke wijze ontbieden, maar liet haar door een officiële plechtigheid door het gehele college van kamerheren afhalen, waarmede hij de koningin zelf ook op speciale wijze eerde.

Nu gebeurde echter iets geheel onverwachts, iets dat in het oosten geheel ongehoord is: Wasti weigerde kortweg om voor de koning en de feestvierenden te verschijnen. Een reden wordt niet vermeld. Twee dingen zijn mogelijk: in vers 10 lezen we dat de koning – en met hem zeker ook de gasten – vrolijk van de wijn was, waarmee zeker dronken bedoeld wordt. En daar kwam de trots van koningin Wasti tegen in opstand en zij vond het vernederend zich voor te stellen aan een menigte dronken mannen. In vers 9 staat dat Wasti bovendien juist zelf toen een feestmaal had bereid voor de vrouwen van het koninklijk huis van de harem, een feestmaal van zeven dagen, zodat het bevel van de koning haar zeer ongelegen kwam. Hier in het vrouwenhuis was zij de eerste, de gevierde, daarginds bij de mannen alleen de glans van de koning, haar man. Ach, hoe ijdel is het hart des mensen.

Het is te begrijpen dat de toorn van de koning hevig was, want de weigering was voor hem, van wie de wil alleen geldig was een zware belediging – en dit in het aangezicht van alle groten en machtigen van zijn gehele rijk! Zo liet hij de zeven

eerste vorsten van Perzië roepen om met hen te beraadslagen over de straf voor deze rechtstreekse ongehoorzaamheid van een vrouw. Uit het antwoord daarop zou men kunnen afleiden, dat zij niet ten onrechte vreesden dat deze houding van Wasti bij andere vrouwen ingang zou kunnen vinden. En daarom verlangden zij eenvoudig dat Wasti als koningin afgezet zou worden en voor altijd verbannen van de tegenwoordigheid van de koning, en dat dit in het gehele rijk zou worden bekend gemaakt. De koning stemde daarmee in. Toch is uit hoofdstuk 2 vers 1 en 16 af te leiden, dat het bevel pas na drie jaar geheel voltrokken werd. Want in deze tussentijd viel de ongelukkige veldtocht tegen Griekenland, die Xerxes een smadelijke nederlaag bracht. Het was ongetwijfeld de toorn over deze smaad die bedoeld wordt in hoofdstuk 2:1, die beslist lang geduurd heeft en de koning verhinderde aan zijn privé-zaken te denken.

Wat zou nu de symbolische betekenis van koningin Wasti en haar weigering met betrekking tot de eindtijd inhouden? De naam tezamen met de gegeven bijzonderheden van de geschiedenis laat het ons zien. De naam Wasti betekent: "dronkaard", maar tegelijkertijd "schone vrouw". En weer anderen veronderstellen dat de naam uit het Sanskriet, de heilige taal van de Hindoes stamt, waar ze dan "stad" betekent. Volgens deze verklaring zou Wasti dus een buitenlandse uit Indië geweest zijn, wat wel eens waar zou kunnen zijn (vgl. hoofdstuk 2:3). Wij zullen daarom niet ver mis zijn als we in deze Wasti de afvallige christelijke kerk ontdekken, die haar heerlijke roeping niet nagekomen is en die eens uit de mond van de Heer uitgespuwd zal worden en overgeleverd aan het oordeel.

God heeft zijn volk eenmaal door zijn Zoon Jezus Christus uitverkoren en aan Hem als geliefde bruid en als volheid van zijn heerlijkheid gegeven (Ef. 5:25-27 en 1:23). Hij heeft haar op aarde gelaten, opdat de wereld aan háár Gods heerlijkheid zou kunnen zien. De kerk is deze roeping niet nagekomen; integendeel, zij heeft zich steeds meer van de

Here afgewend. Daarbij moeten wij er wel acht op geven dat de ware, gelovige bruidsgemeente, die vóór de eindtijd in de hemel zal worden opgenomen, zowel hier evenals in alle oudtestamentische profetie **geheel buiten beschouwing** blijft. Want het gehele Oude Testament speelt zich af op aarde, en de hemel is – behalve als woning van God Zelf – geheel buiten zijn gezichtsveld. Daarom heeft de profetie in het Oude Testament eveneens met betrekking tot Gods volk alleen met datgene van doen wat op aarde is. Weliswaar worden met enkele woorden en voorbeelden ook de volken erbij betrokken, maar alleen als hen die deelhebben aan het Rijk Gods op aarde. Daarentegen wordt de hemelse bestemming van de gemeente pas in het Nieuwe Testament onthuld.

Nu, de geschiedenis van het naamchristendom komt werkelijk overeen met het beeld van koningin Wasti. Zij had de wereld Gods heerlijkheid moeten laten zien. Deze heeft echter die heerlijkheid aan haar niet meer gezien, sinds zij in de Pergamum-tijd in het voetlicht van de wereld is gekomen (Openb. 2:12-17). Zij, de kerk, is eigenlijk ten opzichte van Israël ook een buitenlandse, degene die veraf was volgens Efeziërs 2:11-22, uitverkoren en verzameld uit alle volken om met de gerechtigheid en heerlijkheid van God bekleed te worden. Zij had de verblijfplaats van God bij de mensen moeten zijn en aan de verloren wereld de heerlijkheid van de Here moeten tonen. Maar zij is de wens van haar Heer niet nagekomen, zij is haar eigen trots en wil gevolgd en heeft liever haar eigen heerlijkheid en de bevrediging van haar eigen lusten gezocht, precies zoals Wasti, en zal ten laatste dronken gevonden worden van het bloed van de heiligen (Openb. 17). Ja, in plaats van te zijn tot verheerlijking van God, is de kerk tot zijn oneer geworden evenals Wasti. Zij heeft er ook de voorkeur aan gegeven over de wereld te heersen, in plaats van in ootmoedige gehoorzaamheid de Heer Jezus Christus te volgen en op het heersen met Hem in zijn Koninkrijk te wachten. Zo kan de Heer haar in haar geheel niet meer erkennen, zoals het was bij Laodicea, waar Hij buiten staat en de dode christenheid

---

uitspuwen zal uit zijn mond en aan het gericht door de machten der wereld zal overgegeven worden (Openb. 17:18). Zij moet plaats maken voor een andere gemalin van de koning, aan het dan weer in ere herstelde trouwe overblijfsel van Israël.

Nogmaals zij erop gewezen dat Wasti niets uit te staan heeft met de ware, hemelse bruidsgemeente; zij is alleen een beeld van de velen die immers ook tot geloof en tot het volgen van Christus geroepen zijn, die echter wel de naam "christen" dragen, maar in de praktijk liever daar staan blijven, waar het hen past, namelijk als mensen in hun onveranderde natuur.

MORDEKAI EN ESTER

Hier treden nu de beide eigenlijke hoofdpersonen van de geschiedenis op de voorgrond, namelijk de Jood Mordekai en Ester, de nieuwe koningin. Hierbij is de wonderbare leiding van de gebeurtenissen door Gods hand onloochenbaar. Na het verstoten van Wasti moesten uit alle provincies van het rijk de mooiste meisjes uitgezocht en naar Susa gebracht worden, opdat de koning zich een nieuwe koningin kon uitzoeken. Naar oosters gebruik en overeenkomstig het voorschrift moesten dezen zich gedurende een jaar laten behandelen voor een uitgebreide schoonheidskuur. Gedurende deze tijd werd dan de een na de ander aan de koning ter bezichtiging voorgesteld, waarbij zij zich naar haar beste weten en kunnen moest toeien (hst. 2:12-14). Als de koning haar niet uitkoos bleef zij als bijvrouw in het vrouwenhuis, zonder weer tot de koning te komen.

Onder deze meisjes bevond zich nu ook Hadassa – die later Ester genoemd werd – een jonge Jodin, die echter haar afkomst op de wijze raad van Mordekai, haar voogd, verzweeg. Zij was een wees en door haar nogal wat oudere neef grootgebracht en zij was eigenlijk net als hij een ontheemde. De bewaker der vrouwen was deze Hadassa reeds welgezind. Hij hielp haar en gaf haar alles wat voor haar verzorging nodig was en stelde haar bovendien nog zeven dienaressen ter beschikking. Toen Ester dan aan de beurt kwam om aan de koning voorgesteld te worden, vatte deze voor haar, die in zulk een grote eenvoud bij hem kwam, een grote sympathie op, zodat hij haar door het opzetten van de kroon tot koningin maakte. Hoofdstuk 2:8 schildert ons de vreugde die hij aan haar had doordat hij tot haar eer een groot feestmaal aanrichtte.

Mordekai en Ester zijn figuren van de allergrootste betekenis. Mordekai is het beeld van de Heer Jezus Christus als Messias van Israël en zijn uiteindelijke bevrijder. En Ester is het beeld van de woonplaats van God op aarde, Jeruzalem, bedoeld als het gelovige overblijfsel, dat eens het Rijk zal beërven. Eerst zijn er echter nog enkele dingen over deze personen uit de geschiedenis op te merken. Beiden behoorden, hoewel ze ogenschijnlijk vrome, gelovige mensen waren, tot die Joden die ook ná de vrijlating tot terugkeer onder koning Kores (Ezra 1) in Perzië, ja, zelfs aan het hof van de koning gebleven waren.

Dat kan ons op 't eerste gezicht vreemd voorkomen, maar een blik op de geschiedensklok verklaart het volkomen. Want Xerxes was pas de vierde koning ná Kores (485–465 v. Chr.). We moeten rekenen dat Ester in het jaar 479 vóór Christus koningin is geworden, dat is 57 jaar ná de terugkeer onder Zerubbabel (536 v. Chr.). Daar al de meisjes naar oosterse gewoonte nog zeer jong moesten zijn, was ook Ester toen nog minderjarig; dus zal ook Mordekai, ook al was hij veel ouder dan zijn nicht, toch pas op middelbare leeftijd geweest zijn; anders was het leeftijdsverschil onmogelijk groot. Ook hij kon dus in het jaar 536 v. Chr. pas een jong kind, of nog wel helemaal niet geboren zijn geweest. Daarom kan vers 6 alleen maar verklaard worden in die zin dat niet hijzelf, maar zijn grootvader, misschien zelfs zijn overgrootvader ten tijde van Jechonja in gevangenschap werd gevoerd. Anders was Mordekai in de tijd van het boek Ester al een grijsaard van 130 jaar geweest! Hij had een belangrijke positie aan het hof van de koning, want aan hem was de bewaking van de koning zelf toevertrouwd (vgl. vers 19 *"in de poort des konings"*). Toch was hij een onderdaan van de heidense koning en was dus niet vrij. De toestand van de Joden in het Perzische wereldrijk was zo ongeveer gelijk aan die van deze tijd. Zij waren over de hele wereld verstrooid, nergens graag gezien, vaak vogelvrij verklaard, maar toch schijnt het dat sommigen, zoals ook Mordekai, aan een belangrijke baan gekomen zijn. Zo ook de

Joden in Europa sinds de Verlichting, waar zij door hun intellect de zo bekende plaatsen in de financiële en zakenwereld en in de intellectuele beroepen veroverd hebben. De bijzonderheden over Mordekai en Ester leveren ons nog meer profetische beelden op.

Mordekai is dus een beeld van de Here Jezus als de Messias van Israël. Zijn naam betekent: "de ernstige, de bittere" en tegelijkertijd: "wrijver". De eerste betekenis wijst op de verschijning als Messias in nederigheid, op Hem die met verwerping en lijden vertrouwd was (Jes. 53). De tweede betekenis kondigt ons aan dat Hij, als Hij terugkomt, al zijn vijanden vernietigen en uit de weg zal ruimen.

De naam van zijn vader was Jaïr, dat betekent "de verlichte", die van zijn grootvader was Simi, dat betekent: "hoorder die verhoort". Wijzen ook deze namen niet op de Messias als Zoon van God, want wie anders is LICHT en HOORDER VAN HET GEBED dan God? Als zodanig was de Here Jezus volkomen gelijk aan de Vader, handelend in volkomen afhankelijkheid van de Vader. Zo was ook Mordekai volkomen gehoorzaam in trouwe ootmoed onderworpen aan de koning. Hoewel hij de neef was van koningin Ester bleef hij toch rustig in dienst, ook zelfs toen zijn beloning uitbleef voor het redden van het leven van de koning.

Bovendien was hij een door en door eerlijk man; hij schaamde zich ook niet voor zijn broeders, zijn volk, zelfs niet in gevaarlijke tijden (3:4); en hij trad standvastig tegen het kwade op (2:22). Was hij daarmee niet ook een zwakke afschaduwing van Christus in zijn nederigheid? Voorts was hij het die zijn ouderloze nicht opvoedde, en hij deed dat in wijsheid en godsvrucht en zeer gewetensvol. En ook later, toen Ester in haar hoedanigheid van koningin al gescheiden van hem was, bleef hij toch aan haar denken. Zijn hart bleef bij haar, ook toen hij niet meer bij haar komen mocht. Is dat niet ook de houding van de Heer, de Zoon van God, Jahweh Zelf ten opzichte van zijn volk Israël en zelfs ten opzichte van al de zijnen?

Hij alleen heeft immers Israël uit zijn slavenstoestand in Egypte geroepen; Hij heeft het tot zijn volk toebereid (Hos. 11). Het was een verlaten wees, over wie Hij Zich erbarmd heeft (Ps. 27:10). Wanneer Hij nu het volk wegens zijn afvalligheid aan de kant moest zetten en Zich niet met hen bemoeien kon, zo heeft Hij het toch nooit uit het oog verloren, om op het juiste ogenblik weer in te grijpen. Wat een heerlijk voorbeeld is Mordekai van de zorg van de Heer ten opzichte van de zijnen! Christus heeft immers ook ons gekocht en door zijn werk zijn wij tot kinderen Gods gemaakt. En hoewel Hij ons nog alleen te midden van deze boze wereld gelaten heeft, is Hij toch bij ons en onophoudelijk met ons bezig. Hij draagt en sterkt ons en bidt bij de Vader voor ons. In dit hoofdstuk is Mordekai bovenal een voorbeeld van de *oetmoedige* Christus, die in nederigheid en afhankelijkheid hier op aarde verbleef. De volgende hoofdstukken laten hem zien als de strijder voor zijn volk, die eerst verborgen is, en later als de overwinnaar en bevrijder als type van de Messias die zijn Koninkrijk opricht.

Ester, van wie de Joodse naam Hadassa was, is eveneens een beeld van Jeruzalem, het door God geliefde Sion (Ps. 87) – waarmee bedoeld wordt het daarin wonende gelovige overblijfsel aan het einde der tijden. Beide namen zijn van grote betekenis. Hadassa betekent: "mirte", een zwakke, maar in de bloei heel mooie, welriekende struik, in Gods Woord het symbool van het weer opbloeiende Israël. Zo is bijvoorbeeld in het boek van de profeet Zacharia, dat speciaal Jeruzalem tot onderwerp heeft, de bevrijding van het gevangen en verdrukte Jeruzalem, het uitgangspunt een dal met mirten (Zach. 1:8; vgl. Jes. 55:13 en 41:19). Het beeld spreekt dus van bruidsversiering. Ester, haar Perzische naam, die ze als koningin droeg, betekent: "geluksster". Dat zal de positie zijn van het overblijfsel, en van Jeruzalem, door zijn Messias Jezus Christus. God zal het weer in zijn hoede nemen. Het is duidelijk dat Ester als koningin een beeld is van het gelovig overblijfsel uit Israël, dat wij in Openbaring 7 vinden en dat op het bevel

van God verzegeld wordt, opdat het, hoewel het door de hele tijd van de Grote Verdrukking zal moeten gaan, toch door Gods genade bewaard en gered wordt. 'Verzegelen' betekent in Gods Woord hier en elders (2 Kor. 1 en 5 en Ef. 1), dat God de Here de betrokkene voor Zich veilig stelt en daarmee voor ieder ander onaantastbaar gemaakt heeft; zoals in de grond van de zaak ook Ester voor ieder ander, behalve voor de koning, onaantastbaar geworden was.

Ester was een wees, opgevoed en verzorgd door haar neef Mordekai. Dat is het volk Israël heden ook nog, ver van hun God, die Zich wegens hun halsstarrigheid van hen afgekeerd heeft. Maar op de achtergrond (voor Israël zelf nog niet zichtbaar), begint toch de Here bemoeienis met hen te krijgen, evenals Mordekai (die geen toegang meer tot Ester had daar zij in het koninklijk vrouwenhuis was), toch bezorgd om haar was. Ester was dus koningin geworden, de geliefde van de koning, maar het mocht niet openbaar worden dat ze van het Joodse volk afstamde; dát gebeurde pas toen de koning het voor haar moest opnemen (hst. 7). Zo is ook het overblijfsel van Israël nu al bij God bekend en naar zijn raadsbesluit tot een heerlijk lot bestemd. Herinnert dit niet daaraan dat ook wij die tot de hemelse Bruid behoren, heden nog niet weten kunnen wat wij eens in het Vaderhuis zullen zijn? Wie zou zich daarvan een voorstelling kunnen maken? (1 Joh. 3:2).

Bij haar verschijning voor de koning deed Ester afstand van alle versierselen en kunstmatige schoonheidsmiddelen, behalve van dat wat zij gekregen had in het huis van de koning. Haar schoonheid zou als het ware alleen de heerlijkheid van de koning zelf zijn. Zo moet ook ieder mens, precies zoals hij is, voor God verschijnen en bekennen wat hij in werkelijkheid is, namelijk verloren, en van Hem – door de wedergeboorte uit God – alles ontvangen: het eeuwige leven en alle schoonheid en gerechtigheid **die voor God geldt**. Dit zal ook bij het gelovig overblijfsel van Israël het geval zijn. Ook zij moeten hun Messias eerst als de voor hen Gekruisigde erkennen en aannemen, vóórdat zij de hun toegedachte heerlijkheid

ontvangen (Zach. 12:10-14; Matt. 24:29-30). Pas daarna zullen zij de majesteit van de Koning aanschouwen en zelf verhoogd worden en ervaren hoe God in liefde aan hen heeft gedacht (Ps. 87; Ps. 110:2-3; Ps. 122; Ps. 132:17). Dan ook zullen zij van hun God de nieuwe kostbare naam ontvangen, waarvan in de boeken van de profeten meermalen sprake is (bijv. Jes. 1:26; 62:12 enz.).

Naar het raadsbesluit van God en naar de onzichtbare leiding was Ester de enige die ertoe bestemd was de opvolgster van Wasti als koningin te zijn. Zo is al in de raadsbesluiten van God ook alleen *Israël* ertoe bestemd om eens het eerste volk van de aarde, het hoofd van de volken te zijn, doordat zijn Koning, Jezus Christus, ook Heer en Koning over de hele aarde zal zijn (Deut. 28). Mozes had dit reeds voorspeld dat Israël tot hoofd der volken uitverkoren zou worden, maar ook dat het – ingeval het ontrouw werd – de staart van de volken zou worden, dus gering geacht, verstoten en zelfs vervolgd.

De machten van de wereld hebben de heerschappij van de wereld voor zichzelf willen veroveren, maar niemand is dat werkelijk gelukt, daar dat tegen Gods wil is; en het zal ook niemand gelukken, want God alleen zal de heerschappij aan Hem geven die Hij daartoe bestemd heeft: dat zal *Christus* te midden van zijn vernieuwd en wedergeboren volk Israël zijn. Hoe mooi is het karakter van Ester, zoals we dat hier zien! Ten opzichte van de koning toont ze enerzijds de hem toekomende eerbied en achting; maar aan de andere kant ook gehoorzame afhankelijkheid aan de opdracht van de man die haar groot gebracht had: *"want Ester bleef naar het woord van Mordekai handelen, zoals toen zij bij hem opgevoed werd"* (2:20). Ook nog als koningin bleef zij verbonden met de waarheid die in alles weet te onderscheiden wat niet behoort, en met het verstand dat noch haar neef, noch haar volk onvoorzichtig aan gevaren blootstelde. In een tijd van gevaar wist zij met geduld het juiste ogenblik af te wachten en te benutten om dan heel resoluut de gelegenheid aan te grijpen, maar ook te belijden waar zij bij behoort, wat zij is; alles in vol vertrouwen op dat wat

Mordekai haar opgedragen had, wat voor haar net zo veel waarde had als voor ons het Woord van God. Dit was ook het kenmerk van het karakter van Mordekai en zo moest het bij elk kind van God zijn.

De laatste verzen van hoofdstuk 2 berichten ons nog over een samenzwering van twee hovelingen van de koning, die door Mordekai ontdekt en voorkomen werd. Dit was iets dat voor de betekenis van de geschiedenis van Ester pas later bekend zou worden. Voorlopig kreeg Mordekai geen loon voor zijn zo belangrijke dienst. Toch nam hij onverstoord ook na die tijd zijn plaats in in de poort van de koning. Ging het met het evenbeeld van Mordekai, onze Here Jezus Christus, niet precies zo? Hij wilde de mensen Gods genade en eeuwig leven brengen, maar men nam Hem niet aan, men had voor Hem alleen een doornenkroon en het kruis.

HAMAN

Nu komt een geheel ander persoon te voorschijn, Haman, de grote tegenspeler en tegenstander van Mordekai. Zijn naam betekent: "oproermaker" en ook "tegenstander". De naam van zijn vader Hammedata betekent: "alleen", ook "aanzienlijk". Beide namen hebben als zinnebeeld een grote betekenis. Haman wordt hier voorgesteld als afstammeling van Agag, de koning van de Amalekieten die door Saul had moeten worden gedood; want Saul moest Amalek uitroeien (1 Sam. 15). Deze namen zijn waarschijnlijk van Perzische oorsprong. Agag was een landschap in Perzië; toch voert Gods Geest de afkomst van Haman bewust terug tot Amalek, de *eerste* vijand die Israël ontmoette op weg naar het Beloofde Land. Amalek stamde van Esau af en woonde in het land Edom, de oorsprong van haat tegen Israël. Zo wordt bij Mordekai ook Kis, de vader van Saul als stamvader aangegeven, om ondubbelzinnig duidelijk te maken wat hier in dit beeld bedoeld wordt: de strijd tussen God en Satan om de heerschappij over de wereld.

Hier is dus Haman een beeld van Satan, die immers voortdurend geprobeerd heeft de raadsbesluiten van God in zijn Zoon, de Heiland der wereld, teniet te doen door vernietiging van de stam waaruit de Verlosser zou komen. Natuurlijk zonder resultaat, want ondanks zijn vreselijke macht is zijn doen begrensd en afhankelijk van dat wat God toelaat, evenals Haman van de koning afhankelijk was. Zoals Ahasveros Haman groot gemaakt heeft als bijzondere begunstigde boven anderen, zo heeft ook God de duivel als lichtvorst (Lucifer) geschapen en hem de hoogste plaats in het heelal gegeven, maar daar nam hij geen genoegen mee: hij wilde God Zelf zijn. Hij weigerde om zich aan de Zoon van God, Christus, te onderwerpen. Daarom is hij gevallen en tot Satan, tot tegenstander, geworden (Jes. 14:12-14; Ezech. 28:14-17). Op die manier zien wij hem telkens weer proberen door geschikte werktuigen vernietigende slagen

toe te brengen aan de stam waaruit Christus komen zou, maar zonder zijn doel te bereiken. Zo probeerde hij Farao in Egypte te gebruiken om door hem het Joodse volk uit te roeien. Verder door Saul, die David – de stamvader van Jezus naar het vlees – doden wilde; toen door Atalja, die het nageslacht van David wilde uitroeien; toen weer door Herodes (merkwaardigerwijze een Idumeeër, een nakomeling van Esau, misschien van Amalek), die het Kind Jezus doden wilde. Achter dit alles stond Satan als aanstichter, maar God heeft zijn plannen zó veranderd dat het nieuwe openbaringen van Zijn heerlijkheid en raadsbesluiten werden. In de eindtijd zal Satan nog eens alles op 't spel zetten en *drie* verschrikkelijke werktuigen benutten: het beest, het hoofd van het weer opgerichte Romeinse wereldrijk, de Antichrist in Jeruzalem en de woedende 'koning van het Noorden', waarachter hijzelf als aanstichter werkt. Omdat wij hier immers op de grond van de oudtestamentische profetie staan, waar de koning van het Noorden, de Assyriër, de gesel die het hele land doortrekt, als hoofdvijand van Israël verschijnt, moet hij ook hier genoemd worden.

Oorspronkelijk had God Zelf aan de volken heerschappij gegeven, maar zij hebben zich ook zelf verhoogd en God verworpen. Aan het einde der dagen zal Satan, nadat hij uit de hemel op de aarde geworpen zal zijn, Gods regering proberen af te schudden (Ps. 2). Deze vijandschap zal Zich in de eerste plaats tegen Gods volk op aarde richten, de spits echter zal in wezen zoals bij Haman tegen Mordekai, tegen Gods Gezalfde gericht zijn.

Na enkele jaren verhoogde koning Ahasveros deze Haman boven alle rijksgroten, zodat aan hem koninklijke eer moest worden bewezen. Allen in Susan deden dit, daar zij immers in de koning hun god zagen; slechts één weigerde, namelijk Mordekai. Hij hield zich als getrouwe Jood aan Gods gebod. Hij mocht alleen God aanbidden, en bovendien was Haman als nakomeling van Amalek een door Jahweh vervloekte. Herinnert ons dit niet aan de verzoeking van de duivel bij de Here Jezus? Hij, de vorst der duisternis, wilde

aanbeden worden en de wereldrijken van Hem afnemen. De Heer wees Satan af door het eerste gebod aan te halen. Mordekai gaf als reden voor zijn weigering zijn nationaliteit als Jood op, hoewel uit de woorden van Haman tot de koning (3:8) opgemerkt zou kunnen worden dat Mordekai handelde door Gods geboden in acht te nemen. Dit duidt echter weer op de toestand van het Jodendom van nu, dat weliswaar grotendeels formeel aan zijn 613 geboden vasthoudt, maar in de strijd om zijn nationaal bestaan en om zijn vaderland tot nu toe alleen zijn nationaal standpunt laat gelden. Ja, het Zionisme schakelt bewust de religieuze belangen uit zijn programma.

Mordekai kon zich toen in ieder geval niet goed daarop beroepen zoals bijvoorbeeld Daniël, dat hij de knecht van God was; want om de toenmalige toestand van de Joden zouden allen spottend hebben kunnen zeggen: "Waar is dan uw God?" Mordekai maakte zijn afkomst bekend, hoewel hij aan Ester verbood om dat te doen. Zo heeft immers ook onze Heer, toen men Hem in Getsemane wilde gevangennemen de gerechtsdienaars toegeroepen: "Ik ben het", echter zonder van zijn almacht gebruik te maken; maar gelijktijdig heeft Hij zijn beschermende hand over zijn discipelen gehouden, opdat hun geen leed zou geschieden. Mordekai is metterdaad in heel zijn houding een heerlijk voorbeeld van onze Heer, waarvan we nog meerdere bewijzen zullen zien.

Haman, de trouwe dienaar van Satan, probeerde nu om Mordekai uit de weg te ruimen, zijn gehele volk te vernietigen, om op deze manier in ieder geval Gods raadsbesluiten te kunnen doorkruisen en Gods Gezalfde uit te schakelen. Dat was het doel van Satan bij alle aanvallen in de loop der tijd; want door het volk Israël uit te roeien, zou ook nu de hoop op de komende Messias waardeloos geworden zijn. Tegen Christus richtte zich in feite iedere inspanning van de duivel, dat is immers ook bij het Nationaal Socialisme uit de oorlogstijd heel duidelijk geworden. Dit wordt bij de hedendaagse politiek steeds sterker duidelijk. De groeiende, peilloze en onverzoenlijke haat bij de Arabieren, het buurvolk van Israël en

het toenemend antisemitisme bij alle volken, ook bij die volken die het eerst nog vriendelijk gezind waren, waar ten dele ook de Joden zelf schuld aan hebben. Zoals de profeten van de Bijbel al sedert lang laten zien, is Palestina reeds het middelpunt van het wereldgebeuren; nu al is te zien hoe de haat en zelfzucht van alle volken in grote mate woedt tegen de Joden en nog branden zal tot hun Messias verschijnt, die hen voorgoed bevrijden zal.

Ahasveros ging bereidvaardig op het voorstel in, zonder zich ook maar de minste rekenschap ervan te geven, ja, hij gaf zelfs Haman zijn zegelring, zodat die nu in de naam van de koning kon handelen, zo echt naar de lusten van een oosters despoot. Toch is hij ondanks zijn vijandschap tegen God een werktuig in Gods hand, toegelaten in zijn plan om zijn volk te louteren. Precies zo geldt dat voor de wereldmachten van de eindtijd. Want het grootste deel van de Joden zal door eigen onboetvaardigheid en afvalligheid in het gericht omkomen (zie Zach. 13:8-9; Jes. 10:21-23 e.a.p.). Alleen het gelovig overblijfsel zal uit de Grote Verdrukking gered worden en het rijk beërven; maar een ernstige en grondige loutering zal hieraan voorafgaan. Niet voor niets gebruikt Gods Geest in Maleachi hiervoor het beeld van de zilversmelter, wat een lang, opmerkzaam wachten vereist. Hoe vaak in de geschiedenis van Israël gebruikte God de vijanden om zijn volk te tuchtigen, maar Hij zal ook die volken daarvoor in het gericht brengen, omdat zij daarbij hun eigen boosheid en ongerechtigheid de vrije loop hebben gelaten. Zoals Haman beslist niet eigenmachtig handelen kon, maar geheel afhankelijk van de koning was, zo zijn ook de wereldmachten en Satan, zelfs ondanks al hun macht, geheel gebonden aan Gods raadsbesluit en wil en de door Hem gestelde grenzen.

Twee trekken van Haman zijn bijzonder karakteristiek, juist met betrekking tot de ongelovigen en goddelozen. Tegenover de koning doet Haman het voorkomen alsof hij zorgt voor de belangen van de koning (vers 8 en 9). Is dit niet ook de manier van de wereldveroveraars en oproermakers, dat zij,

hoewel zij niets geven om God en zijn wil, toch doen alsof God Zelf hen gezonden heeft. Weliswaar bedoelen zij niet zo zeer God in de hemel, maar meer de god van hun eigen gedachten. Zo zal het eigenlijk ook in de eindtijd zijn, want achter de grote potentaten van die tijd zal immers Satan zelf als aanstichter en bestuurder werkzaam zijn.

De tweede trek is het bijgeloof van Haman. Hij moet het lot werpen om de gunstige dag te bepalen voor zijn plan. Een heel jaar laat hij zomaar voorbijgaan tot de laatste maand en de 13e dag van deze maand is eindelijk de verwachte dag. Hoeveel betekend is dit getal 13, dat – zoals bekend – het ongeluksgetal is. Dit bijgeloof is immers heden zeer verbreid, hoe dwaas het ook is. Maar zelfs het ongeloof kan niet zonder iets zijn, waar het zich aan kan vasthouden. Als het niet in de ware en levende God geloven wil, moet het iets anders en weliswaar aan iets ‘onzinnigs’ geloven. Wat Haman daar gedaan heeft, dat doen ook bijna alle goddeloze leiders van nu; want behalve degenen die in God geloven is er bijna niemand die zich niet min of meer laat voorlichten door occulte dingen: waarzeggerij, kaarten leggen, astrologie, spiritisme enz. Dit heeft weliswaar in het geval van Haman geleid tot een tijdperk van genade voor het veroordeelde volk.

Hoe grondig is Haman te werk gegaan! In alle provincies liet hij het nieuwe gebod bekend maken en dat in de taal van ieder district, opdat geen Jood zou kunnen ontsnappen. Alles was zo zorgvuldig berekend, dat het net, menselijk gedacht, zonder meer over de Joden dichtgetrokken kon worden. Maar met twee omstandigheden had Haman niet gerekend, ook niet kunnen rekenen: met de tegenzet van Mordekai door koningin Ester en met de hand van God, die ondanks alles zijn duivels plan vernietigde. Hoe groot, verschrikkelijk en geraffineerd de macht van Satan ook zijn mag, zo is toch zijn macht te kort ten opzichte van het gelovig gebed, dat de hand van God kan bewegen en ook tegen de wil van God, die hem nooit over de zijnen waarlijk laat triomferen. Het nieuwe gebod dat Haman aanleiding gaf zijn plan zeker te stellen, was in feite een

uitdaging aan God. Ook het gebod van de Sinai heeft niet behoord tot het oorspronkelijk raadsbesluit, maar het kwam later, wegens de dwaze vermetelheid van het volk om te willen voldoen aan Gods wil. Dat was een door Satan bewerkte verblinding, evenals de aanbidding van het gouden kalf. Dat heeft Satan beslist ook verstaan, dat dit alles kon leiden tot de dood van het volk. Maar wat hij niet kende en niet kon berekenen, dat was de genade en de liefde van God, die redden wil en daartoe steeds een weg vindt, die alleen God kent en die Hij ook begaan kan.

DE GROTE VERDRUKKING EN HET GELOVIG OVERBLIJFSEL

Door het bevel van Ahasveros, die de Joden aan de dood overgaf, was Israël in grote nood en droefheid geraakt. Gedurende twaalf maanden leefden zij in angst en schrik. In feite was het een genadetijdperk om de heilsplannen van God tot rijpheid te laten komen, maar ook om hun harten tot inkeer en omkeer tot God te leiden. Geheel voor hetzelfde doel zal ook de door de profeten zo veelvuldig voorspelde *"tijd van benauwdheid voor Jakob"* in de laatste dagen zijn. Het zal een sterke schifting van het volk tot gevolg hebben om het gelovig overblijfsel samen te roepen en af te zonderen en om al het kaf van ongeloof en ongerechtigheid te verwijderen (Zach. 13:8-9; Daniël 12; Jer. 30:4-10; Matt. 24:15-22). Deze verdrukking zal – zoals ook die door Haman – geheel Israël treffen, of 't volk nu in het land is of in het buitenland. De Joden die zich in het land bevinden, zal het uiteraard in bijzondere mate treffen.

Het vierde hoofdstuk vermeldt ons eerst de rouwklacht van Mordekai, waardoor hij blijkbaar zijn dienst in de poort van de koning niet meer mocht doen (vgl. Ps. 102 en Ps. 22; Jes. 53). Christus heeft immers ook in Getsemane geworsteld in grote angst en droefheid: *"Mijn Vader, indien het mogelijk is, laat deze beker Mij voorbijgaan"* (Matt. 26:39). Maar Hij bad niet omdat Hij Zelf onder het doodsoordeel gevallen zou zijn, nee, dat was niet het geval. Hij was immers ook als Mens heilig, maar Hij had ons doodsoordeel op Zich genomen om ons daarvan te redden. Dat was voor Hem een vreselijk besluit, waarvan Hij als God de draagwijdte wel kon weten en wat Hij gelijktijdig als waarachtig Mens onderging; oneindig zwaarder dan wat Mordekai te wachten stond. En Mordekai had nog recht om te vertrouwen op de genade en redding van Gods hand; de Here Jezus echter moest de weg van de dood gaan, zou er voor ons, en voor geheel Israël redding kunnen komen. Voor

Mordekai werd door de bemiddeling van Ester een uitweg gevonden, maar voor de Here Jezus was er geen andere weg dan die van de dood.

Voor de Joden was er nu maar één enkele mogelijkheid om van de dood gered te worden, namelijk dat Ester misschien bij de koning genade zou vinden, want alleen de genade van de koning zou het ongeluk nog kunnen afwenden. Zien we hier niet de wonderbare liefde en genade van God! Als heilig en rechtvaardig God kan Hij niet de kleinste en geringste afwijking van zijn geboden tolereren. Maar zijn wezen is liefde en daarom ook genade, zo kon de goddelijke wijsheid de weg vinden deze genade met zijn heiligheid en gerechtigheid te verbinden, doordat Hij door zijn eniggeboren Zoon aan het kruis Zelf voldeed aan de gerechtigheid. Daardoor is nu de weg vrij geworden om in genade met ons te handelen en ons van de dood te redden. Ook het Oude Testament is vol van deze genade van God. Hoe groots is bijvoorbeeld de ervaring die Mozes beleefde toen hij die genade leerde kennen, toen hij voor het volk tussenbeide trad wegens hun zonde bij het gouden kalf (Ex. 32). Komen wij bij het bestuderen van de profeten niet diep onder de indruk van de wonderbare genade van God? Steeds weer vindt God bij de bitterste klachten en oordeelsdreigingen tegen het opstandige volk de innigste en treffendste woorden van genade en liefde (vgl. bijvoorbeeld Jes. 42 en 43).

Mordekai zette nu zijn hoop op deze genade van de koning. Daarom gelastte hij Ester deze weg te bewandelen, waarbij hij (naar vers 14) geheel op God vertrouwde, hoewel hij diens naam niet noemde. Weliswaar was toen die weg naar menselijk oordeel gesloten, daar niemand ongeroepen bij de koning mocht komen en Ahasveros Ester blijkbaar vergeten had, zodat alles alleen van de genade van de koning afhing. Want hoewel Ester als koningin onder de bescherming en bewaring van de koning stond, zo hing ook over haar het zwaard van de dood dat haar zou treffen zodra het bekend zou worden dat zij tot het volk der Joden behoorde. Zij is ook hierin

een beeld van het trouwe overblijfsel uit Israël, dat weliswaar in Openbaring 7 door God voor Zich verzegeld wordt (d.i. in veiligheid gesteld), maar wel alle nood van de Grote Verdrukking moet doorstaan; maar aan het einde toch bewaard daaruit te voorschijn komt.

Ook Ester stond met Mordekai evengoed als het gehele volk onder het doodsoordeel, en zelfs haar hoge positie kon haar niet sparen als niet de genade van de koning haar zou bevrijden. Zo zijn alle mensen zonder uitzondering door de zonde des doods schuldig, zelfs degene die naar menselijke maatstaf gemeten het rechtvaardigst is. Laten wij maar denken aan de vrome en rechtvaardige Nikodemus: ook hij kon alleen door wedergeboorte uit God zalig worden, want *"de dood is tot alle mensen doorgestaan"* (Rom. 5:12). Alleen door de genade van Christus is een weg tot redding geopend, door middel van zijn plaatsvervangende dood voor ons. Ook het gelovig overblijfsel van Israël zal, als het weer aangenomen wordt, leren dat het alleen door deze genade in de Grote Verdrukking kan stand houden en bewaard kan blijven.

Geheel zoals de toestand van de Joden was ten tijde van Haman is die van Israël in de eindtijd, wanneer dan alle natiën met diepe haat zullen optrekken en er geen enkele vriend onder hen te vinden zal zijn. Zien wij dat nu niet reeds, hoe zij die eerst nog bevriend waren – zoals Engeland – zich afwenden van de Joden of hen in de steek laten? Ook dat is de leiding van God, opdat het volk zou leren dat het alleen door God, in dit geval door zijn Gezalfde, de Messias Jezus Christus, tot het doel dat het nastreeft, geleid kan worden. Het moet zich daartoe eerst tot Hem omkeren en vragen om zijn genade. Maar tot op heden heeft het de toegang tot God nog niet gevonden. Het pocht op zijn gerechtigheid naar de wet en op zijn deel als nakomeling van Abraham, dat God het daarom wel helpen **moet**. Juist voor de vrome Jood is niets zwaarder dan gebruik te maken van de genade van God, zich te verootmoedigen en af te zien van zijn voorrang. Maar zolang hij

dit niet leert, blijft de toegang tot God voor hem gesloten. Dat geldt niet alleen voor Israël, maar ook voor ons.

Wat nu Mordekai aan Ester laat zeggen, is heel mooi en heeft grote betekenis. Dat God, hoewel hij zijn naam niet noemt, "van andere zijde" de Joden zal helpen – daaraan twijfelt hij niet. Maar hij laat Ester weten dat zij, als zij de weg niet bewandelt van het smeken om de genade van de koning, als zij de weg die alleen voor haar open is, niet zal gaan, zij ook als koningin zal omkomen door haar ongehoorzaamheid. Ten tweede wijst hij haar erop dat God haar beslist juist daarom op haar hoge plaats gebracht heeft, om daarvan gebruik te maken ten gunste van haar volk. Ester toont nu van haar kant haar geloofskracht en haar inzicht daarmee, dat zij bereid is de weg van de gehoorzaamheid te gaan en haar leven in te zetten. Maar anderzijds roept zij Mordekai en de andere Joden in Susan op om vooraf mét haar drie dagen lang met verootmoediging en vasten, met smeking en gebed tot God door te brengen. Deze voorbereiding voor haar zware opgave was toch wel zeer naar de wil en gedachten van God. Ook voor ons christenen is een echt vasten niet overbodig. Als wij voor grote opgaven staan, zo vraagt dat van ons dat wij alles weg doen wat de rechtstreekse en innige omgang met de Here op enigerlei wijze zou kunnen storen of doen afleiden. Toen was voor Ester het ogenblik gekomen de zware taak te vervullen, namelijk mee te delen dat ook zij van Joodse afkomst was.

Hoofdstuk 5 begint met de woorden: "Op de derde dag nu". Ja, dat Ester op deze dag haar moeilijke gang kon ondernemen en de gewenste hulp werd verkregen, dat hing alleen daarvan af dat Ester, Mordekai en de Joden op de juiste wijze hadden gevast en gebeden en dat drie dagen lang, dat wil zeggen volkomen volhard hebben tot Gods uur gekomen was. Ook het trouwe overblijfsel in de eindtijd zal volkomen volharden, en volharden moeten tot het ogenblik van de uitredding zal gekomen zijn. Ook voor ons geldt dit. Voordat wij enig werk beginnen, evangelisatie enz. of voor zware beslissingen staan, waarvoor wij Gods daadwerkelijke hulp – de

kracht en de hulp van de Heilige Geest – op bijzondere wijze nodig hebben, moet ernstige smeking en een geestelijk vasten daaraan voorafgaan als alles tot stand gebracht wil worden, dat wil zeggen als God voor ons zal handelen en aan onze daad zijn zegen zal geven. Zijn wij niet zeker van Gods antwoord, zo ligt het vooral daaraan dat wij tekortgeschoten zijn aan ernstige smeking en een vasten overeenkomstig zijn wil.

Dit is ook alles van betekenis voor de eindtijd, waarin het trouwe overblijfsel pas bekend zal worden en tevoorschijn komen moet om te getuigen. Zelfs nu al is er, ook in Palestina, zulk een overblijfsel van Joden dat aan Christus gelooft, dat echter dit geloof aan Jezus nog verborgen houdt en zich richt naar de Joodse verordeningen, daar het Joods blijft en niet zoals het zegt 'wil opgaan in de heiden-christenen'. In de tijd van de Grote Verdrukking, na de opname van de bruidsgemeente (de Kerk), zal dit overblijfsel de taak hebben Gods getuigenis van het Koninkrijk van de Messias op te richten.

Dit zal de enige weg tot het doel zijn: Israël **moet** tot Jehova omkeren en in diepe rouw en verootmoediging de Gekruisigde erkennen, opdat God Zich weer over hen kan erbarmen. Dit overblijfsel zal weten dat het niet geholpen kan worden door menselijke kracht of sterke arm. Het zal zijn land alleen uit de hand van zijn Messias ontvangen, en wel door de weg der genade te bewandelen. Naar de Schriften kan deze Messias geen ander zijn dan de Zoon des mensen, Jezus Christus, die zij eens verworpen hadden. Het beeld van de twee getuigen uit Openbaring 11 toont ons iets van de kracht waarmee God dit getuigenis bevestigen zal. Dat overblijfsel zal ook, evenals Ester, onder de verschrikkelijke druk van de vervolging lijden, gedeeltelijk zelfs de dood ondergaan, maar na korte tijd weer opgewekt en in de hemel opgenomen worden. Zij hebben nog deel aan de eerste opstanding (vgl. Openb. 20:4-6).

Wat Ester goed begrepen had, namelijk dat de weg van de ervaring van de genade verbonden wordt met gebed, vasten

en verootmoediging, dat moet ook het trouwe overblijfsel van Israël in de Grote Verdrukking leren. Zij moeten ook eerst, vóórdát zij hun Messias als Koning en Bevrijder begroeten kunnen, Hem erkennen als Degene die zij eens hadden verworpen en gekruisigd. Zij moeten Hem als zodanig aannemen. Dit wordt uitvoerig beschreven in Zacharia 12:10-14. Ook de Heer zegt Zelf in Matteüs 24:29-31 dat het overblijfsel de Messias uit de hemel zal zien komen en Hem herkennen zal aan de wonden die Hij aan het kruis gekregen heeft; en dat zij daarover zullen weklagen. God zal hun "de Geest der genade en der gebeden" geven, dat wil zeggen Israël zal gelijktijdig de oneindige genade van de Here aannemen én in grote ootmoed en rouw over het miskennen en mishandelen van zijn Messias klagen en wenen.

ESTERS MOEILIJKE GANG

Ester ging dus de zware gang, gehoorzaam aan de aanwijzingen die Mordekai haar had gegeven, hopen op de genade van de koning. Zij ging gekleed in het passend koninklijk gewaad en de daarbij behorende versierselen. Zij trad bescheiden en ootmoedig in de binnenste voorhof bij de troonzaal van de koning. En daar bleef zij afwachten. Daar zij recht tegenover de koning stond, die op zijn troon gezeten was, zag de koning haar bekoorlijkheid, maar ook de uitdrukking van haar angstig hart dat om hulp schreeuwde. Ahasveros werd hierdoor zo diep getroffen dat hij haar het teken gaf dat zij dichterbij mocht komen. Hij vroeg wat zij wenste, waarbij hij het haar al bij voorbaat beloofde.

Ester trad bescheiden naderbij en raakte alleen de spits aan van de koninklijke gouden scepter als bewijs van haar vertrouwen, terwijl zij daarbij ook niet vergat dat zij hem eerbied schuldig was. Zo moeten ook wij, hoewel wij dan als kinderen voor God onze Vader mogen treden, nooit vergeten dat wij Hem eerbied verschuldigd zijn; Hem de Heilige, de rechtvaardige God. Het past ons niet om te eisen of te dwingen: "U moet...!" Bij het vertrouwen op zijn Woord en zijn liefde, moeten wij onze wensen geheel in zijn hand leggen en het aan Hem overlaten om te handelen zoals zijn wil het goed vindt. Laten wij niet vergeten dat wij nooit de diepte en hoogte van zijn gedachten kunnen doorgronden.

Ester handelde zoals de Here Jezus het ons geleerd heeft: "argeloos als duiven én voorzichtig als slangen" (Matt. 10:16). Zij viel niet meteen met de deur in huis om een bittere klacht te uiten en een dwingend verzoek te doen. Maar zij nodigde eerst de koning, samen met Haman, voor een maaltijd uit; en toen Ahasveros daarbij zijn belofte herhaalde, nodigde zij beiden voor nog een feestmaal uit. Dit deed zij enerzijds om de koning geheel voor zich te winnen en anderzijds om Haman

in zijn trots nóg zekerder van zichzelf te maken. Toen dan de koning zijn belofte herhaalde, dus drievoudig bevestigd had, kon Ester zonder gevaar haar verzoek en haar geheim onthullen in de volle zekerheid van de hulp van de koning. Zó en niet anders, kon zij werkelijk de genade ontvangen waarvan de redding van haar volk afhing. Met de bevrijding van haar volk kon nu een begin gemaakt worden. Van deze genade hing immers alles af, maar anderzijds was ook Esters trouwe gehoorzaamheid noodzakelijk en kwam tot uitdrukking in het vasten en bidden dat daaraan was voorafgegaan. Zo werd het hart van de koning voorbereid en door Esters zware gang kwam de weg tot genade vrij. Zo zal ook het volhardende en innige gebed en de trouw van het gelovig overblijfsel in de Grote Verdrukking bewerken dat God handelend zal optreden. Het zal de weg van de Messias voorbereiden, want Hij wacht eerst op de omkeer van Israël, pas dan zal Hij komen en helpen (vgl. Joël 2).

Van Esters gang naar de koning kunnen ook wij leren dat men op Gods genade nooit tevergeefs hoopt; maar dan ook vooropgesteld, dat men in de goede verhouding tot Hem staat en zó tot Hem komt, bewust van eigen onwaardigheid, het hopeloze van de situatie erkennend, en op de hoogte van het goddelijk oordeel. Want onze God **wacht** erop dat wij tot Hem komen en zó komen als wij zijn, maar zijn genade aannemen en daarvan gebruikmaken. Onze houding zal dan terughoudend zijn zoals die van Ester, wij zullen ootmoedig wachten en vertrouwend het antwoord van de alleen wijze God tegemoet zien. Zingen wij niet terecht: "Door geen bekommelingen, geen klagen en geen pijn laat God Zich iets ontwringen: Hij wil gebeden zijn." Dit betekent niet eisen, maar ernstig bidden en daarop wachten. Hoewel God alles weet wat wij nodig hebben en wat goed voor ons is, wil Hij toch dat wij daarom vragen, opdat wij met de daad bewijzen dat wij Hem geloven en vertrouwen. Hoezeer verlangt God naar ons vertrouwen en onze gemeenschap!

MORDEKAI'S VERHOGING EN HAMANS VAL

Eerst wordt ons nu getoond hoe Gods hand – hoewel voor het oog onzichtbaar – toch werkt naar het door Hem gestelde doel, hoewel dit proces verloopt langs op zichzelf weinig belangrijke omstandigheden. Nog in diezelfde nacht, terwijl Haman zich waande op het hoogtepunt van zijn glorie, wierp God het stuur om in tegengestelde richting. Reeds de aangegeven tijdsbestekken laten ons dit zien: Wasti was in het **derde** jaar van Ahasveros ongehoorzaam, Ester werd in het **zevende** jaar koningin en Hamans lot werd in het **twaalftde** jaar geworpen en besliste dat in de **twaalftde** maand het volk Israël zou worden uitgeroeid. Ester bereidde zich voor op haar gang naar de koning met een vasten van drie dagen en zorgde ervoor, dat Ahasveros zijn belofte driemaal herhaalde vóórdát zij haar wens bekendmaakte. Drie, zeven en twaalf zijn allemaal getallen, die de goddelijke volkomenheid betreffen.

Zij laten ons zien hoe Gods voorzienigheid alles bestuurt en wacht op het bestemde uur. Daarom gebeurt er niets te vroeg en niets te laat, maar alles op de juiste tijd naar de wil van God. God laat het toe dat het boze volgroeit, het moet in zijn hand meewerken om zijn plannen te volvoeren. Juist zijn voorzienigheid komt in deze geschiedenis zo duidelijk uit. Het was daarom ook Gods hand, zoals Mordekai opmerkte, dat Ester in deze tijd koningin was geworden (4:14).

Hetzelfde zien we in de geschiedenis van de verdrukking en bevrijding van het gelovige Joodse overblijfsel in de eindtijd; ook daarvoor zijn de tijden al van tevoren vastgesteld. Terloops merk ik hierbij op dat alle tijdsbepalingen die in de Bijbel voorkomen alleen op Israël betrekking hebben, maar nooit op de gelovigen (de Kerk) van deze tijd. Hiervoor geldt alleen wat in Romeinen 11:25 vermeld wordt: "... *totdat de volheid der heidenen binnengaat*". Dit is een getal dat wij onmogelijk kunnen kennen of berekenen. God alleen weet dat (vgl. Hand.

1:7). Maar er zijn ons voor het herstel én voor de Grote Verdrukking nauwkeurig bepaalde getallen aangegeven. Overeenkomstig Daniël 9:24–27 volgt voor Israël ná de opname van de bruidsgemeente van Christus nog een "week" van zeven jaar, die nog niet in vervulling is gegaan. Zij is nodig om het volk te ziften voordat Gods Rijk zal worden opgericht. De tijd van de Grote Verdrukking wordt daarbij beperkt tot de helft van de tijd (3 ½ jaar), een tijd die ingekort is, anders "*zou geen vlees behouden worden*" (Matt. 24:22). Laten wij nu eens nader bezien hoe de vorm is, waarin deze getallen zijn aangegeven. Voor de Grote Verdrukking zijn kleine getallen aangegeven (halve week, 42 maanden, of 'tijd, tijden en een halve tijd'). Voor het geweldige getuigenis van de beide getuigen wordt aangegeven: 1260 dagen (Openb. 11:3). God wil daarmee zeggen dat elke dag door Hem geteld is. Wat een bemoediging voor het lijdende overblijfsel.

Hoofdstuk 6 laat ons nu eerst de leiding van de goddelijke voorzienigheid zien in een ketting van omstandigheden, waarvan elke gebeurtenis zich als een kraal naast de andere laat rijgen. Het ongeloof noemt dit 'het toeval', maar in werkelijkheid is het een wonderbaar resultaat van een groots plan. Waarom kon de koning juist in die nacht de slaap niet vatten? Waarom kwam hij juist toen op het idee zich te laten voorlezen uit de geschiedenisboeken van zijn regering? Zij konden hem toch waarlijk maar weinig verkwikkends bieden. Waarom moest hij juist stuiten op het bericht van de samenzwering die door Mordekai ontdekt was? Waarom vroeg Ahasveros juist nu naar zijn beloning? Waarom was die toentertijd vergeten? Waarom moest juist Haman precies op dat ogenblik de voorhof van de koning binnenkomen? Beslist een ongebruikelijke tijd. Dat kon toch alleen de leiding van God zijn, die deze ongewone omstandigheden zo samenvoegde, dat het goddelijke doel zou bereikt worden.

Wij hebben gezien dat alleen Haman met de koning tot de maaltijd in Esters huis uitgenodigd was; hierdoor was zijn zelfverheffing ten top gestegen, want het was werkelijk wat

buitengewoons. Och, hoe vaak houdt de dwaze mens zijn aardse succes, zelfs als het kwaad is, voor een bewijs van Gods bevestiging en gunst. Wij zien ook hier: God laat het kwade toe, maar alleen om het kwade zelf een val te zetten. Des te erger was dan ook de toorn en haat van Haman, toen hij bij het weggaan Mordekai ontmoette, die hardnekkig volhardde om hem geen enkel eerbewijs te doen toekomen. Hier is Mordekai tevens een symbool van het trouwe Joodse overblijfsel, dat in de verdrukking trouw en onbewogen vasthoudt aan het geloof in God en zijn geboden en weigert het beeld van het "beest" (Openb. 13:1-18) te aanbidden. Mordekai werd daarbij zeer gesterkt door het gebed en het vasten én door de wetenschap dat Ester gunstig door de koning ontvangen was. Zo zal ook het gelovig overblijfsel in de eindtijd niet zonder versterking en bemoediging zijn.

Haman wierp nu alle voorzichtigheid overboord en richtte zich verwoed op een plan om die gehate Jood Mordekai uit de weg te ruimen. Hij pleegde overleg met zijn eensgezinde vrienden en met zijn vrouw. Weer zijn de namen van betekenis. Haman betekent, zoals reeds gezegd: opstandeling, tegenstander. De naam van zijn vrouw was Zeres = "ongelukskroon", "ongelukbrengster"; een aanduiding van het wezen van de machten van Satans gunst. Zij zullen in de eindtijd nog meer in opstand komen tegen Gods heerschappij. Zij brengen schijnbaar heerlijkheid en welvaart, maar het is in wezen alleen een uit het evenwicht brengen van de orde en aan het einde ellende en verderf. Het resultaat van het duivels overleg was dat in de tuin van Haman een galg werd opgericht van 50 el hoogte (ong. 25 meter) om Mordekai daaraan op te hangen, een galg die tot buiten Susan zichtbaar zou zijn en die Mordekai tot een voorwerp van algemene spot en tot een schouwspel zou maken.

Herinnert ons dit niet aan die andere paal, het kruis op Golgota, waaraan eens onze hooggeprezen Heer en Heiland Jezus Christus werd genageld en verhoogd? Satanische haat had voor Mordekai deze dood der schande bestemd, maar

Gods tussenkomst verhinderde de snode daad. Maar de haat van het Joodse volk bracht de Here Jezus, hun eigen Messias, aan het kruis. Het was de meest smadelijke dood, en geen tussenkomst verhinderde deze misdaad. Hoewel, Jezus moest door deze dood gaan ter wille van het eeuwig heil van Israël en ter wille van ons allen. God echter veranderde de vloek in zegen. Hij zette zijn zegel op het volbrachte verlossingswerk, als bewijs van zijn erkenning, doordat Hij Hem op de derde dag opwekte en Hem verhief aan zijn rechterhand. Zoals Haman zijn hand niet leggen kon op Mordekai, zo kon de Levensvorst niet vastgehouden worden door de dood.

Ook daarin is Mordekai aan zijn heerlijk tegenbeeld, Jezus Christus, gelijk geworden, dat ook hij door zijn trouwe gehoorzaamheid ten aanzien van de geboden van God aan de haat van de vijand, ja, aan de diepste vernedering, aan de dood, prijsgegeven was. En dat juist op dát ogenblik, toen het leek dat de haat van Haman zijn doel had bereikt, was niet Mordekai's maar Hamans eigen einde gekomen. Zo heeft immers ook de Here Jezus juist door zijn dood aan het kruis en door zijn opstanding de grote tegenstander, de duivel, met zijn eigen wapen – de dood – overwonnen en ontwapend, zoals eens David de reus Goliat met diens eigen zwaard doodde.

Juist hier greep Gods hand op de meest wonderbaarlijke manier in! In overlopende haat kon Haman niet vroeg genoeg bij de koning zijn. Hij brandde van verlangen zijn moordplan zo spoedig mogelijk uit te voeren. Daarmee moest hij uitgerekend op dat ogenblik bij de koning binnenkomen, toen deze het bevel gaf de doodsvijand van Haman te eren; en voordat Haman één woord van zijn wens kon kenbaar maken, moest hij de koning een voorstel doen voor een groot eerbetoon. In zijn eigendunk en zelfbewustheid meende hij dat het alleen voor hém kon gelden, hij kreeg verbeelding en maakte bekend hoe hij zelf graag geëerd zou willen worden. Hoe zal het hem te moede zijn geweest, toen hij het bevel van de koning hoorde, dat hij, uitgerekend hijzelf, deze eer moest bewijzen aan zijn vijand Mordekai, die hij uit de weg had willen ruimen. Maar er was

geen beroep mogelijk tegen de wil van de koning, evenmin kon er een verzoek ingediend worden; het bevel moest meteen vlug en goed ten uitvoer gebracht worden, zonder dat er een kans bestond om eronder uit te komen. Zo moest hij dan, verbitterd en met tegenzin, in plaats van de begeerde dood van Mordekai, diens koninklijk eerbewijs ten uitvoer brengen.

Haman kon zijn haat tegen Mordekai niet uiten, ja, niet eens zijn plan te berde brengen; maar in plaats daarvan moest juist hij de man die hij haatte koninklijke eer bewijzen. Worden wij hierdoor niet herinnerd aan Filippenzen 2:5-11? Daar staat dat de Here Jezus Christus, Gods Zoon, Zich vrijwillig volledig vernederde om ons te kunnen redden, maar door God tot de hoogste eer en heerlijkheid gebracht is. Dat is aan Hem gebeurd voor wie iedereen zich eens zal buigen en wie ieder zal eren, of men wil of niet. Ook degenen die voor eeuwig veroordeeld zullen worden als alles vervuld is, zij zullen tandenknarsend de naam van Jezus, die zij met voeten getreden hebben, moeten eren – absolute eer moeten geven. Zoals Mordekai bij zijn eerbewijs geen nieuwe naam ontving, maar geëerd moest worden met zijn verachte naam, zo zullen eens zij die onder het eeuwig oordeel zijn, ook deze gehate naam JEZUS de hoogste eer moeten geven.

Zo is het steeds in de geschiedenis van de mensen. De machten van de wereld en achter hen Satan, de god van deze wereld, mogen zich dan verheffen tegen de Allerhoogste, zo hoog zij willen en grote dingen tot hun eigen roem volbrengen: allen, Satan daarbij inbegrepen, moeten toch doen wat God de Almachtige toelaat en wat dient om zijn raadsbesluiten te volvoeren. Hoewel zij zichzelf daarbij willen verhogen en zelfs God willen afzetten, moeten zij dát volbrengen wat de Here ten slotte gebruiken wil om zijn heerlijk plan uit te voeren. Zelfs Satan had geloofd dat hij aan het kruis de Zoon van God uit de weg had geruimd, maar het is zijn eigen bittere nederlaag geworden. De loop van de wereld is steeds weer hetzelfde. Machten ontpoppen zich en krijgen succes, maar dat succes wekt honger op naar grotere macht en een streven naar méér

macht, en dit leidt verder tot machtswellust waaruit heel zeker machtsmisbruik groeit; en nauwelijks aan het doel gekomen, volgt automatisch ook een volkomen nederlaag. Zo zal het ook in de eindtijd zijn. Alle grote werktuigen van de duivel, het Romeinse beest (wereldrijk), de Antichrist, de koning van het Noorden enz. zullen zich met grote woorden, met leugen en bedrog tegen God de Allerhoogste en tegen de heiligen verheffen en met hen strijden, waarbij mateloze gruwelen en stromen bloed hun weg markeren; zij zullen allen tezamen op Gods volk losstormen, maar daarbij verteerd worden door de goddelijke Wreker.

Laten wij naar Mordekai terugkeren. Welke conclusie trok hij uit het eerbewijs? Helemaal niets! Hij bleef rustig op zijn post en deed zijn werk gewoon verder. Ook daarmee is hij een beeld van de Here Jezus. Hoewel Hij door de Vader aan de rechterhand van diens troon verheven is, maakt Hij van zijn koninklijke macht naar buiten toe nog geen gebruik, werkt echter voortdurend voor de zijnen en treedt voor hen door de Heilige Geest tussenbeide bij de Vader (Marc. 16:19-20; Zach. 3; 1 Joh. 2:1). Weliswaar is Hij nu Hogepriester naar de ordening van Melchisedek (Hebr. 5 en 7), maar het daarbij behorende Koninkrijk zal Hij pas aanvaarden als het sluitstuk van zijn werk op aarde ná de verdelging van al het kwade. Heden ten dage begint Hij Zich weer bezig te houden met zijn volk Israël, daar nu hun tijd, dat wil zeggen de laatste jaarweek volgens Daniël 9 naderbij gekomen is. Reeds is de opbloei begonnen, omdat het volk een erkende natie geworden is; toch is het nog ver van zijn God en Messias. Daarom kan Hij Zich nog niet tot zijn volk bekennen, dat zal pas het geval zijn wanneer het gelovig overblijfsel tot Hem bekeerd is (Zach. 1:3; Mal. 3:7) en Hem erkent als de Messias; juist zoals Mordekai pas openlijk toegaf tot Esters geslacht te behoren, nádat zij voor de koning bekend had tot zijn geslacht te behoren. Dan pas zal Hij zijn Koninkrijk oprichten.

Haman spoedde zich, nadat hij het koninklijk bevel had uitgevoerd, terneergeslagen naar zijn huis om zijn vrouwen en

zijn kameraden te vertellen wat hem was overkomen. Maar zoals het steeds gaat, voor hem die zich in het ongeluk bevindt biedt de wereld géén troost. Zolang zijn zon straalde, koesterden zich ook zijn vrienden daarin, nu echter wisten zij niet wat zij hem zeggen moesten; zij konden hem alleen beklagen. Nu, in zijn ongeluk, zien en erkennen zij dat Haman verkeerd had gehandeld; zij kunnen hem alleen voorspellen dat hij nog helemaal zal omkomen; zij begrepen dat Mordekai stamde uit het volk dat door God gezegend was, uit Israël, en dat daarom Hamans plan wel had móeten falen. Dat is nog steeds Satans manier van optreden. Eerst verleidt hij ons tot zonde, stelt ze ons heel mooi voor ogen en verblindt de mens; en nadat deze in de strik geraakt is, stelt hij hem de zonde als zwart en onverzoenbaar voor en zegt hem dat hij nu verloren is en probeert hem zó tot vertwijfeling te brengen.

HET GROTE KEERPUNT

Nog gedurende het onderhoud in Hamans huis werd Haman gehaald voor het tweede feestmaal van de koningin. De koning herhaalde zijn toezegging aan Ester. Nu, ná de verhoging van Mordekai en met de driemaal herhaalde belofte van de koning kon Ester tevoorschijn komen met de bekentenis tot welk volk zij behoorde en met vertrouwen smeken om de bewaring van haar volk. Juist toen Haman op zijn hoogtepunt gekomen was, beloofde Ahasveros aan Ester haar verzoek in te willigen, wat de val en de dood van de tegenstander betekende. Ester is ook hierin een voorbeeld van het gelovig overblijfsel van Israël dat verborgen moet blijven, zelfs voor het eigen afvallige volk, tot voor hen de tijd van de belofte vervuld is. Dit ogenblik zal dán gekomen zijn, wanneer dit overblijfsel de noodzaak van de vervulling van de oude goddelijke beloften in de Messias weer zal hebben erkend. Reeds lange tijd waren zij uit het bewustzijn van het volk verdwenen; als het echter zijn afdwaling heeft erkend, kan zijn God Zich weer met het volk bemoeien. Misschien gebeurt dit gelijktijdig met het optreden van de beide machtige getuigen in Openbaring 11, als het trouwe overblijfsel zich om hen heen zal scharen. Dit getuigenis zal ongetwijfeld vallen in de tijd van de grootste verdrukking, als een soort tegenwicht tegen de geweldige macht van de boze, want zonder bijzondere bewaring zal God de zijnen nooit in zulke gevaren laten. De Here, de Messias, is weliswaar verhoogd en gekroond, maar Hij kan nog niet openlijk voor zijn volk tussenbeide treden, totdat de maat van de boosheid vol is en het uur van het oordeel zal gekomen zijn. Tot die tijd geeft Hij aan zijn getrouw overblijfsel kracht en moed, raad en bijstand, zoals eens Mordekai deed aan zijn nicht.

Het is voor ons heel leerzaam om te zien hoe Ester haar wens uitsprak; het houdt een waardevolle les in hoe wij bidden moeten. Hoewel zij immers geheel zeker kon zijn van de

vervulling van haar wens, zei zij elke keer, nu en later: "*Als het de koning behaagt, indien ik de genegenheid van de koning gewonnen heb*". Zij eiste niet alsof het haar recht zou zijn, hoewel zij met een gerechtvaardigde vraag kwam, zij deed ook geen beroep op zijn gevoelens voor haar als haar echtgenoot; maar zij stelde zich ook nu, op het woord van Ahasveros vertrouwend, geheel onder de genade van de koninklijke wil. Het is van belang hierop te letten. Velen geloven, in vertrouwen op de één of andere belofte in de Heilige Schrift, de verhoring van hun wens als hun goed recht te mogen verwachten of te eisen, alsof God verplicht zou zijn hun wens in te willigen. Maar nee, zo is het niet; wij mogen niet God tot onze bediende maken. Zelfs wanneer wij zeker mogen zijn van de verhoring, past het ons dat wij ons als knechten ten opzichte van de Here blijven gedragen en onze verlangens leggen in Zijn hand en het 'hoe' van de vervulling geheel en al aan Hem overlaten. Wij weten dat de wegen van de Here met ons altijd naar hogere gedachten bestuurd worden dan wij kunnen vatten.

Ook maakte Ester zich geheel één met haar volk: "*Ik en mijn volk!*", zei zij. Wat klinkt dat mooi en liefelijk! Maar wat waren de gevolgen van deze beslissing? Zij stelde zich daarmee onder het doodsgerecht dat over het hele volk lag. Het was een ogenblik van het grootste gevaar. Maar zij dacht niet aan haar eigen veiligheid, noch aan haar persoonlijke betekenis voor de koning, maar vóór alles aan haar *volk*. Moest niet ook ons denken en bidden, ons waarderen en liefhebben niet alleen onze eigen kleine kring omvatten, maar veel meer alle gelovigen die zoals wij de Here dienen en die Hem ook verwachten?

Het is ook van betekenis dat Ester zich niet zou hebben teruggetrokken als zij met haar volk vernietigd zou zijn geworden, want zij begreep dat Israël wegens zijn ontrouw aan zijn God in slavernij onder de natiën verbleef, en daarom accepteerde zij dit feit. Maar dat Israël zou ten onder gaan, dat mocht en kon niet zo zijn, want Gods raadsbesluit was waarheid en zijn belóften moesten vervuld worden. Want als

Israël als het volk van God geen toekomst meer zou hebben – zoals velen denken – ja, als één van de ontelbaar vele beloften in het Woord niet vervuld zou worden, wat zou dit voor God betekenen, de Heilige en Waarachtige? Niet anders dan dat Hij tot een leugenaar en zijn Woord tot een nietig mensenwoord zou gemaakt worden!

Toen de koning deze wens vernam en begreep dat Haman de tegenstander was van zijn koningin, die hij heel lief had, stond hij verbolgen op. Nu was ook bij hem het licht opgegaan wat het doel was geweest van Hamans duivelse voorstel, waartoe hij hem, Ahasveros, had misbruikt. Hij moest naar buiten gaan om zijn opwinding te verbergen. Haman, dodelijk geschrokken, was neergevallen op het rustbed om Ester om genade te smeken – hij die nog maar een paar uur geleden zich beraden had haar neef Mordekai, en daarmee ook haar, uit de weg te ruimen; hij die geen genade kende, hij moest nu zijn slachtoffer smeken om genade. Maar het was te laat op genade te rekenen, de toorn van de koning was tegen hem ontbrand. Toen de koning terugkwam en Haman zag liggen voor de koningin, gaf hij daar in zijn toorn een andere betekenis aan en liet Haman onmiddellijk weggeleiden om gedood te worden. En toen een dienaar zinspeelde op de paal in de tuin van Haman, moest juist Haman door Ahasveros de schanddood sterven, de dood die hij in zijn blinde woede voor Mordekai uitgebroed had.

Toen is voor Haman het woord van Jehova uit Zacharia 2:8 waar geworden: *"Wie u aanraakt, raakt zijn oogappel aan"*. Daarmee zegt God hoe Hij denkt over zijn geliefd volk, en dat Hij hem die het aantast op de meest gevoelige wijze zal vergelden; want de oogappel is het teerste en meest gevoelige orgaan in het lichaam, waarlijk een zeer sprekend symbool van Gods liefde voor zijn volk. Evenzo zal ook de wraak van de Koning der ere aan zijn vijanden uitgevoerd worden, wanneer Hij zal verschijnen om gericht te oefenen. Nog sneller dan Haman zullen dan zijn grote tegenstanders, de keizer van het Romeinse Rijk en de Antichrist (Openb. 19), evenals de koning

van het Noorden (Dan. 11:45), door de adem van zijn mond weggedaan worden. Satan zelf wordt dan weliswaar eerst voor duizend jaren in ketenen in de afgrond bewaard om plaats te maken voor het gezegende Rijk van de Messias, dan wordt Satan nog éénmaal vrijgelaten en ten slotte, wanneer hij weer de mensen zal verleid hebben, zal hij geworpen worden in de poel van vuur.

Er is nog iets wat we kunnen opmerken bij hoofdstuk 7:7 ("*want hij zag, dat het onheil over hem vast besloten was*"). "*Hij zag*" – ja, nu hij de vreselijke waarheid zag, wilde hij smeken om genade daar zijn spel uitgespeeld was. Het was waar geworden wat de zijnen hem voorspeld hadden (6:13). Vóór die tijd wilde zijn hoogmoed niets weten van genade, noch van omkeer van zijn boze wegen, hoewel hij door de zijnen was gewaarschuwd. Maar nu was het te laat! Zo is het met de wereld zonder God; zij wil niet luisteren. Haar ongeloof verontschuldigt zich: 'Ik geloof alleen maar wat ik zie', of 'het zal allemaal wel goed komen', enz. Maar zo plotseling als voor Haman, zal ook voor hen die niet geloven het vreselijke einde komen, het oordeel waaraan men niet kan ontkomen. De Heer zal komen als een dief in de nacht en dan zal iedere mogelijkheid om gered te worden afgesneden zijn, "*want op een uur, dat gij het niet verwacht, komt de Zoon des mensen*" (Matt. 24:44). Hem is het oordeel gegeven. Precies zoals het Haman verging, die ten onder ging toen hij het toppunt van eerzucht bereikt had, zo zullen ook zij die niet willen geloven veroordeeld worden.

Met de voltrekking van het oordeel aan Haman "*bedaarde de gramschap van de koning*". Dit is weer vermeld met betrekking tot Ahasveros als voorbeeld. Hij is weliswaar als mens gezien één van de meest meewarige figuren uit de oude Perzische geschiedenis. Hij staat alleen in zijn eigenschap als drager van een geweldige macht en groot heerser, die noch tegenspraak, noch verzet, noch herroeping duldt – een beeld van de toorn en de gramschap van de heilige God ten opzichte van zijn vijanden en het kwade. Deze toorn behoort niet tot het

eigenlijke wezen van God, maar hij moest ter wille van de heiligheid en de gerechtigheid tegen de zonde, de opstand van de mensen en de verachting van zijn grote liefde, ontbranden om het kwade en de bedrivers daarvan te berechten en uit de weg te ruimen. Wanneer echter al het kwade zal zijn verzoend, zal er geen plaats meer zijn voor zijn gramschap en daarvoor zal zijn liefde, zijn eigenlijk wezen volledig in de plaats komen.

Nu, nadat de aartsvijand veroordeeld en uit de weg geruimd is, kan Ester te kennen geven bij wie zij hoorde: haar neef Mordekai. En hij blijft niet meer "in de poort van de koning", maar komt nu in diens nabijheid en krijgt van de koning alle macht en eer, ja, zelfs het recht om besluiten uit te vaardigen, welk recht Haman zich op arglistige wijze had toegeëigend. Bovendien krijgt hij nog de beschikking over het huis van Haman. Ook krijgt Mordekai de tekenen van een ambtenaar aan wie door de koning eerbewijs betoond wordt, zelfs met gouden diadeem en zegelring die hem vanaf dit moment blijven toebehoren. Dit is allemaal een afschaduwing van het grote ogenblik voor het trouwe Joodse overblijfsel van de eindtijd, wanneer het eindelijk de lang geleden beloofde en nu zozeer verwachte Messias, Jezus Christus, herkent en erkent en Hem dan ook mag aanschouwen in zijn koninklijke en hemelse heerlijkheid.

Daarop duiden immers ook het materiaal en de kleuren die vermeld worden in hoofdstuk 8:15. Wij kennen dit materiaal van de tabernakel als symbolen en zinnebeelden van de heerlijkheid van onze Here Jezus Christus, die immers zijn heerlijkheid pas dan zal tentoonspreiden als Hij op zijn troon gezeten is in het duizendjarig rijk. Goud spreekt van goddelijke gerechtigheid en heerlijkheid; blauw van hemelse heerlijkheid; purper van koninklijke heerlijkheid; linnen van volkomen reinheid en heiligheid. Eén van de kleuren, die juist bij de tabernakel kenmerkend was, ontbreekt hierbij: scharlaken, de kleur van het lijden en de dood; en terecht, want in het rijk van de onbegrensde heerlijkheid van de Messias en de onbegrensde zegen voor zijn vernieuwd volk behoort dit tot het

verleden. Natuurlijk zal dit op nog meer volkomen wijze het geval zijn in de eeuwige toestand, waar alleen nog maar de heerlijkheid van de Here zal zijn alles in allen en ook de harten van de verheerlijkte heiligen zal vullen.

Dan horen wij "het nieuwe lied", waarin niets meer aangehaald wordt uit het verleden. Voor het gelovig overblijfsel van de eindtijd zal dit pas plaatsvinden nadat Israël in diepe verootmoediging eerst in de "Zoon des mensen" Hém erkend heeft, die het verworpen en gekruisigd had en Hem zó als zijn Messias zal hebben erkend (Zach. 12:10-14). Hier staat dat dan aan ieder de "Geest der genade en der gebeden" zal gegeven worden; diep beschaamd zal het in dankbaarheid zijn Messias toejuichen. Daardoor kan dan de Messias en Koning van Israël eindelijk in deze beloofde heerlijkheid tevoorschijn treden en zal Hij met al zijn verheerlijkte heiligen overal worden aanschouwd (Zach. 14:4-5; Judas: 14-15; Kol. 3:4; 2 Tess. 1:10 en Openb. 19:11-16).

De Messias, aan Wie het oordeel gegeven is, zal als eerste daad de Antichrist uit de weg ruimen en ook de Romeinse Keizer die op onrechtmatige wijze, door de macht van Satan, de plaats van heerschappij over Israël en de wereld zullen innemen (Openb. 19:11-21). De Messias zal hen met de adem van zijn mond, met zijn machtswoord, levend slingeren in de poel van vuur. Toch is daarna de Grote Verdrukking van Israël nog niet ten einde, want de profetie voorspelt ons dat alle natiën der aarde in het land van de Joden geoordeeld zullen worden, dus daarop zullen losstormen (vgl. Joël 3:2, 9-10; Zach. 12:2-3 en 14:2); zelfs de koningen van het verre Oosten zullen daarbij zijn (Openb. 9 en 16). En daarmee zijn nog niet alle vijanden van de Joden overwonnen, en zeker niet de allerergste, de koning van het Noorden: de Assyriërs en de Arabieren, de nakomelingen van de oude bijbelse volken die reeds lang de vijanden van Israël waren, over wie het oordeel dan ook te verwachten is (zie Dan. 11:40-45; Joël 3; Micha 5; Zach. 14:1-5).

Nu echter met de dood van Haman en de verhoging van Mordekai en Ester het doodsgerecht over hun volk nog niet werd opgeheven, knielde Ester nóg eens voor de koning neer om redding voor haar volk af te smeken. En dit deed zij nu ook weer – laten wij daar goed op letten – door ootmoedig alles over te laten aan de genade van de koning. Dit deed zij ondanks het feit, dat het voor haar niet meer nodig was te knielen, wat toch verootmoediging betekent; zij zou evenals Mordekai voor de koning mogen staan. Zij mag nu openlijk bij hem behoren en zelfs delen in zijn eer. Zo zullen dan, wanneer Christus op aarde verschijnt, de verheerlijkte heiligen zijn deelgenoten en begeleiders zijn en ook het gelovig overblijfsel uit Israël mag zich dan terecht met opgeheven hoofd zien als zijn geliefd volk en Hem volgen. Het zal van dat ogenblik af, zoals Mozes voorspeld had (Deut. 28), het hoofd der natiën zijn, nadat het eeuwenlang wegens zijn ontrouw de staart daarvan zal geweest zijn.

Natuurlijk smeekte Ester om het edict van Haman te laten herroepen. Maar een besluit met een koninklijk zegel ondertekend, kon niet gemakkelijk herroepen worden. Hierin is Ahasveros weer een zinnebeeld van God, die niet „ja” en „nee” tegelijk kan zijn. Bij hem is „ja” „ja” en „nee” „nee”. Hij is het **ja en het amen**. Daarom is ook zijn wet volkomen en onwrikbaar en zijn vloek moet en zal de overtreders treffen ter wille van de heiligheid van God. Daarom zal Gods oordeel vast en zeker ook de afvalligen van Israël treffen, en dit kan zelfs niet ter wille van het overblijfsel opgeheven worden. Dus daarom kunnen wij met zekerheid zeggen dat al deze Joden, Zionisten en terroristen, die het land zonder God met geweld en zelfs op ongeoorloofde wijze in bezit willen nemen, moeten omkomen zonder hun doel te hebben bereikt. Want Israël moet zijn land ontvangen uit de hand van zijn Messias Jezus Christus. Maar zij zijn in het algemeen nog ver ervan verwijderd om Hem te erkennen. Dit is immers vaak genoeg door de profeten voorspeld, dat alleen een gelovig overblijfsel gered wordt en in het bezit van het Rijk zal komen (zie Jes. 10:20-23 en Zach.

13:5-9). Wij komen overal hetzelfde principe tegen: niemand kan gered worden dan alleen door de plaatsvervangende dood van Jezus Christus aan het kruis.

Ook hier in het boek Ester vinden we iets dergelijks. Omdat Ester genade had verkregen van Ahasveros, legde deze in haar hand en in die van Mordekai de volmacht om iedere wet met betrekking tot de dood met genade tegemoet te treden. Aangezien Mordekai met koninklijke volmacht was bekleed, was alle macht in zijn hand gegeven en voortaan was hij het die mét Ester handelde en regeerde. Koning Ahasveros treedt van dat ogenblik af geheel op de achtergrond. Wij zouden er hier nóg eens de nadruk op willen vestigen, dat wij Mordekai alleen als zinnebeeld van Christus als Messias van Israël, als diens Bevrijder en Degene die het zegen brengt, mogen zien en dat dit niet verder gaat.

Juist dit beeld van Christus, als de geopenbaarde en handelende Koning van Israël, zien wij in Mordekai aan het eind van dit boek steeds duidelijker tevoorschijn komen. Zoals Mordekai met Ester de situatie nu beheerste, zo zal de Messias Jezus Christus, als Hij het koningschap zal hebben aanvaard, geheel in overeenstemming met de wil van God de Vader de enige Heerser op de gehele aarde zijn. Hij is het die dan tot de strijd optrekt tegen zijn eigen vijanden en tegen die van zijn volk, hen verslaat en vernietigt, zijn volk bevrijdt en het Beloofde Land tot een eeuwig gezegend bezit schenkt. Aan Israël moeten zich nu alle volken onderwerpen. Dan is ook het ogenblik gekomen waarvan reeds Johannes de Doper geprofeteerd heeft, dat "de wan in zijn hand is en dat Hij zijn dorsvloer geheel zuiveren en zijn graan in de schuur bijeenbrengen, maar het kaf verbranden zal", d.i. de aarde reinigen van het kwaad (Matt. 3:12).

Wat deed nu Mordekai om de wet van Haman uit te schakelen? Hij gaf een besluit uit, samen met koningin Ester, een nieuw edict waarin het de Joden werd toegestaan hun vijanden een slag vóór te zijn en zich bewapend te verdedigen en hen te doden. Daar hebben zij dan ook op de daarvoor

bestemde dag dankbaar gebruik van gemaakt. Iets dergelijks zal in de laatste dagen ook toegestaan worden aan het gelovige overblijfsel onder de leiding van de Messias. Ook Hij mag dan deelnemen aan de strijd en van zijn kant Zich wreken op zijn vijanden. Hij zal ieder vergelden naar alles, wat zij Hem hebben aangedaan (vgl. Jes. 51:22-23; Jer. 23:15-29; Micha 5:4-8; Zach. 9:13-17; 12:1-9). Ja, dit zal zo grondig gebeuren dat er volgens Zacharia 14:21 *"geen Kanaäniet meer zijn zal"*, zodat Israël zijn land ongedeeld, **geheel**, zal bezitten. Dit is tot hertoe nooit het geval geweest door Israëls ontrouw; ja, het heeft zelfs nooit het hele gebied dat beloofd was in bezit genomen, dat namelijk van de rivier de Eufraat tot aan de Grote Zee in het Westen (Egypte) zou reiken (Gen. 15 en Jozua 1). In de woorden waarmee Zacharia zijn profetie besluit, zien we dus Gods uiteindelijke beslissing met betrekking tot de thans brandende kwestie 'Palestina' tussen Joden en Arabieren: geen Arabier zal in het land blijven dat Israël toebehoort, maar weliswaar pas dán wanneer het uur van de Messias zal gekomen zijn.

Nóg een belangrijk punt in het boek Ester is het huis van Haman, dat gegeven werd in de handen van Mordekai en Ester. Het werd volkomen uitgeroeid (hst. 9:6-10 en 12-14). Ook dit is een goddelijke profetie. Geen enkele van de vijandelijke volken zal volledig uitgeroeid worden; van allen zal een overblijfsel, een rest, in leven blijven om – aan Israëls heerschappij onderworpen – deel te hebben aan de zegeningen van het Messiaanse Koninkrijk (vgl. Jes. 19:19-25; Micha 7:11-13). Hierop is maar één uitzondering: Edom, waarvan Haman afstamde, het broedervolk van Israël, daarvan zal niemand overblijven en het heerlijke Rijk van de Messias beleven (vgl. Obadja: 17-21). Wat zal dit een verandering zijn (vgl. Ester 8:16-17)! Gedurende een heel jaar was alles voor de Joden donker geweest, nu is het echter licht voor hen geworden. Iets dergelijks vinden we voor de laatste dag van de Grote Verdrukking (vgl. Zach. 14:6-11).

Zo was het natuurlijk ook ná het edict van Mordekai. Hij kreeg door Gods gunst steeds meer aanzien, zodat de schrik over de volken viel en velen probeerden zich veilig te stellen voor het naderende onheil door zich bij de Joden aan te sluiten. Iets dergelijks zal ook in het einde plaats vinden (vgl. Zach. 8:23).

Volgens Ester 9:13-15 konden de Joden in Susan zich naar Esters wens ook de tweede dag aan hun vijanden wreken, waarvan velen gedood werden. Dit is misschien een verwijzing naar Daniël 12:11-12, waar nóg twee getallen van tijdperken genoemd worden, 1290 en 1335 dagen. Deze betekenen wellicht dat met het uiteindelijk in bezit nemen van het land door Israël toch nog niet alle vijanden van Israël overwonnen zijn en er nog geen volledige rust gevonden wordt. Wij denken daarbij aan de inval van Gog en Magog (Rusland) in het reeds in vrede wonende land (zie Ezech. 38 en 39).

DE HEERSCHAPPIJ VAN DE MESSIAS

De vorsten en andere groten van het rijk hielpen nu de Joden, daar zij allen voor Mordekai bevreesd waren, want hij was nu de machtigste man in het hele rijk, niet door eigen kracht, maar steunend op God die hem terzijde stond. Ja, wanneer eenmaal de Messias Jezus Christus zijn functie als rechter en koning zal hebben aanvaard, zal zijn macht en autoriteit zich niet alleen over Israël uitstrekken, maar ook in toenemende mate uitbreiden over alle volken. Het vernieuwde volk Israël zal delen in zijn grootheid. Er zijn vele profetieën die spreken over de banier van de Messias voor de volken met Israël als middelpunt daarvan, en over aan de Messias onderworpen volken (vgl. Jes. 11:11-12; 49:22-23). Ook zullen de volken zelf Israël in zijn land brengen (Jes. 14:1-2; 18; 49:13; 60:4; 66:20 enz.).

Mordekai werd in de ogen van de volken **steeds machtiger** (9:4). Dat herinnert ons aan Daniël 2, waar de steen die van boven kwam het standbeeld, dat de wereldmachten voorstelt, verbrijzelde en toen groter werd tot hij een berg werd die de hele aarde vulde. Want de volledige heerschappij van de Messias zal niet van het begin af aan gevestigd zijn, maar Hij zal zijn vijanden de een na de ander vernietigen, tot uiteindelijk al het boze zal zijn weggedaan en dan pas zal Hij alle heerschappij uitoefenen (Jes. 52:13-15; Mal. 1:11).

Daarom vierden de Joden op de dag ná hun verkregen overwinning een dag van feestmaal en vreugde. Is het niet logisch dat Ester en Mordekai voorstelden dit feest elk jaar op deze beide dagen te blijven vieren; en weliswaar met de bedoeling dat men niet alleen feest vierde, maar zich ook diep verootmoedigde. Naar het lot van Haman werd dit feest het Purimfeest genoemd (Pur = lot). De Joden vieren het ook nu nog, maar zij denken alleen aan het feestmaal, waarbij dan nog wel het boek Ester voorgelezen wordt; maar het enige wat zij

ervan verstaan is om de reeds lang geleden gestorven Haman te vervloeken. Dan merkt men zo echt wat Paulus in 2 Korintiërs 3 zegt: dat hun hart bij het lezen van Gods Woord bedekt is, zodat zij niet verstaan wat zij lezen. Zij merken niet eens op dat het boek dé oplossing van het 'Jodenvraagstuk' geeft, namelijk dat zij van één Persoon, de Messias Jezus Christus, afhankelijk zijn – van Wie Mordekai zo'n duidelijk beeld is.

Wij willen nu nog ingaan op de leerzame hoofdstukken 7 en 8 van de profeet Zacharia, waar de Joden die onder Kores naar Jeruzalem teruggekeerd waren, aan God vroegen of zij dit herinneringsfeest aan de nationale ramp nu nog verder moesten vieren of niet meer. Op deze vraag gaat God eigenlijk helemaal niet in, maar in vijf uitspraken legt Hij de nadruk op twee of drie andere belangrijke punten. Ten eerste stelt Hij de tegenvraag of zij dan dit feest voor **Hem** gevierd hebben, tot zijn eer en verheerlijking. Of was het niet eigenlijk meer ter herdenking van hun eigen ongeluk. Dan wijst God erop wáárom dit ongeluk over hen gekomen was, namelijk ter wille van hun *afvalligheid* en dat het dus erop aankomt te streven naar een werkelijke omkeer tot God. Dan pas (Zach. 8:18-23) wijst God erop dat Hij, als zijn tijd zal gekomen zijn, al het vasten zal veranderen in een groots vreugdefeest met echte blijdschap. Dat zal dan het geval zijn, wanneer de Messias zijn rijk van vrede en zegen zal hebben opgericht en het heil dan zijn zal voor de volken, evengoed als voor Israël. Daarvan is het Purimfeest een gedeeltelijk voorbeeld.

In hoofdstuk 10 vinden wij dan nog opmerkingen over het verloop van de heerschappij van Mordekai, die nu de machtigste was op de koning na; hij was niet alleen groot bij de Joden, maar in het hele wereldrijk. Zo zal het ook zijn met de Messias Jezus Christus, als Hij op zijn troon gezeten is in het duizendjarig Rijk. Hij zal in vrede en gerechtigheid heersen en zijn recht zal niet alleen beperkt zijn tot Israël, maar het zal zich van Jeruzalem uit tot alle volken uitstrekken (Jes. 2:2-4; 51:4-5; Dan. 12:3; Micha 4:2). De grote tegenstander, die de mensen

tot boosdoen tegen elkaar ophitste, zal in de afgrond gebonden zijn (Openb. 20:1-3). En alle machten die door hem geïnspireerd en gedreven waren, zullen uit de weg geruimd zijn. Deze heerlijke heerschappij van de Messias zal de hele aarde vervullen en het gehele, nieuw geworden Israël en geheel Jeruzalem als zijn residentie zullen schitteren als een heerlijk sieraad (Jes. 4; Zach. 14:20-21).

Ja, dan zal er nog iets moeten gebeuren, iets geheel nieuws, waar Ester 10:1 op zinspeelt. Van alle volken zullen jaarlijks grote groepen naar Jeruzalem optrekken om daar de Here te aanbidden en om met Israël samen het Loofhuttenfeest te vieren. Natuurlijk zullen zij niet komen met lege handen, maar hun gaven uit de volle zegen meebrengen. Dit zal zelfs hun morele verplichting zijn, want volgens Zacharia 14:16-19 zal het nalaten daarvan met onvruchtbaarheid gestraft worden (Jes. 2:3; 56:6-8; 60; 66:22-24 en Micha 7:11-12).

In het slotvers (10:3) wordt uitgedrukt, hoe heerlijk en zegenrijk de heerschappij van Mordekai geworden is. In hoeveel grotere mate zal dit het geval zijn met de heerschappij van de Messias Jezus Christus – niet alleen vol aardse, maar ook vol hemelse heerlijkheid, die al het menselijke ver overstraalt. Salomo was hiervan een zwak voorbeeld. Christus' heerlijkheid zal zijn van zulk een volkomen vrede en een volheid van zegen, evenals die naar de ordening van Melchisedek óók gerechtigheid en vrede was. Ook zal Hij dan Hogepriester zijn. Daarom is de kroning in Zacharia 6 een betekenisvol type, waar niet de vorst Zerubbabel, maar de hogepriester gekroond wordt, tot een teken van het wezen van zijn heerschappij. Hij zal een priesterlijk Koning en een koninklijk Priester zijn. Weliswaar is Christus in de hemel al Hogepriester, maar zijn koningschap zal de sluitsteen vormen van zijn aardse heerlijkheid (vgl. Zach. 3 en 4). Dan zal er een altijddurende vrede heersen en de oorlog zal onbekend geworden zijn, zodat de wapens tot werktuigen omgesmeed zullen worden (Micha 4:3-8; Jes. 2:4; 60:16; Hos. 2:18; Zach. 9:8-10).

Elke vloek over de aarde, waardoor zoveel land onbewoonbaar gemaakt werd, woestijn, moeras, vergiftigde dampen, al het verderf door de verkeerde handelingen van de mensen, alle strijd om het bestaan, alle angst voor de dood zal dan opgeheven zijn (Jes. 11:6-8; 29:17-24; 35; 65; Ezech. 34:25-31). Dan zal de aarde plaats genoeg bieden voor iedereen, ook voor de geringste; dan zal er geen onderdrukte knecht of slaaf zonder recht meer zijn, noch enig gebrek, want de heerschappij van de Messias zal zijn met volledige zegen en geluk. Het zal echter ook een heerschappij zijn van heilige *gerechtigheid*, want iedere zonde – behalve per ongeluk of door gebrek aan inzicht – zal ogenblikkelijk met de dood bestraft worden. Israël echter zal een innerlijk geheel vernieuwd volk zijn, een werkelijk heilig volk (Jer. 31:31-34; Ezech. 36:25-38; Sef. 3:11, 17-19). Het zal de Messias eindelijk erkend hebben als Degene die te allen tijde zijn welstand en geluk gezocht had, en Hij zal dan ook de vreugde van het volk zijn.

Nu zouden wij nog graag kort de inhoud van dit bijbelboek en het wezen van de hoofdpersoon willen samenvatten met de woorden van Dr. Rossier:

In de tijd waarin God zijn aangezicht nog voor zijn volk verborg, werd de gemalin uit de volken (de christenheid) verstoten en de maagd (Israël) krijgt haar plaats in het hart van de heerser. Wat haar afkomst betreft, is zij nog verborgen; zij wordt zijn gemalin om koningin te worden over de volken. De tegenstander wil het volk verdrukken, maar hij wordt overwonnen door de bevrijder van Israël, die bezit neemt van zijn huis, terwijl hemzelf het lot treft dat door hem toegedacht was aan het voorwerp van zijn haat. Dan wordt de Joodse gemalin als zodanig openbaar, de vijanden van het Joodse volk worden voorwerpen van hun wraak, die ze zelf aan de Joden wilden uitoefenen. De regering van het rijk wordt toevertrouwd aan die man die eerst aller dienaar was en die eens het rijk der gerechtigheid en vreugde inluidt.

In dit boek wordt onze aandacht bijzonder gericht op Mordekai. Men zou in hem twee karaktertrekken kunnen

ontdekken: een zedelijk en een ambtelijk. Zijn zedelijk karakter is een kostbaar, treffend beeld van de Heiland. Zijn zorgende liefde, zijn liefdevolle hart, het hartelijk meelevend met zijn familie, zijn bestendige zorg voor de wees – dit alles boeit onze opmerkzaamheid. Maar het is net zo opvallend door gerechtigheid en eerlijkheid, door moed en beslistheid alsook door onwrikbare aanhankelijkheid aan het Woord van God. Doordat hij de plaats innam van het overblijfsel van Israël, weigerde hij niet een knecht te zijn, hij die een groot man in aller ogen had moeten zijn; daarbij weigerde hij echter wel om voor de tegenstander het hoofd te buigen en weerstond de vijand, ook als hem dat zijn leven zou kosten. Hij maakte zich één met de grootste nood van zijn volk en was verdraagzaam met hen, geduldig in de hoop; en dat is de triomf van het geloof, ook wanneer de vijand almachtig is en God zijn aangezicht verbergt.

Zijn ambtelijk karakter is in dezelfde mate onze opmerkzaamheid waard. Mordekai waakte in de poort van de koning en werd zo de redder der volken; hij werd als zodanig erkend in dát ogenblik dat de satanische tegenstander ten val kwam. Hij was ook de redder van zijn volk en droeg als regeerder van het rijk zelf de tekenen van het koninkrijk. Hij werd gevreesd om zijn gerechtelijke handelingen en oefende wraak uit, maar alleen als voorspel op de rust die volgde. Hij regeerde in gerechtigheid. Hij trof de voorbereidingen tot de vreugde en jubel die hij zijn volk verschaft had. Hij ordende alles in gemeenschap met de Joodse gemalin, zijn aangenomen dochter, die over de volken heerste en deelde in de interesse voor zijn volk. Hij werd de vorst van de koningen der aarde, aangenaam voor God en voor zijn broeders, een groot man; en doordat hij in overeenstemming met zijn koninklijk karakter in alle dingen het welzijn voor zijn volk zocht, bereikte hij ten slotte een vredesregering. Onze Heer, van Wie Mordekai het zinnebeeld is, is het op Wie de Geest van God in het boek Ester wil wijzen.

Oude Sporen 2007